د واورې سپړې

لنډې کيسې

ليکوال : نصيراحمد احمدي

هغه کتابونه چې سمسور ووبپاڼې پرليکه کړې او يا يې پر ليکه کوي، نور څوک يې پر ليکه کول اجازه نه لري

۱۳۸۸ل

Ketabton.com

ketabton.com - The Digital Library

د کتاب پیژندنه

د کتاب نوم	: دواوري سرې
لیکوال	: نصیراحمد احمدي
د لیکوال تلیفون شمیره	: ۰۷۰۰۲۵۲۱۹۱
د لیکوال ایمیل ادرس	: nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
چاپ شمیر	: ۱۰۰۰ ټوکه
خپرندویه ټولنه	: مومند خپرندویه ټولنه
چاپ کال	: ۱۳۸۸ل
کمپوز	: په خپله لیکوال
ډیزاین	: جمال الدین جمال

ketabton.com - The Digital Library

ډالۍ

ګران کاروان صاحب ته !

ketabton.com - The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحيم

ketabton.com - The Digital Library

جنایت

د سهار په خړه کې د پولیسو یو موټر لنډ راتاو شو، وښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر ښنګرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه، عسکر تر یوه ځوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک یوه پوخ دیوال ته ولې لګولې وو، سر یې کیڼ لور ته ځوړند و او پر تورو ګاړکوتي ویښتو یې نرۍ پرخه پرته وه.

یو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپینه غاړه یې ګوتې کېښودې، خپلو ملګرو ته یې وکتل او دوه درې ځله یې په منفي بڼه سر وخوځاوه.

چوپه چوپتیا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، ځبرې یې نیولې وې او له خولو ځخه یې مړه تاوونه پورته کېدل.

یوه عسکر وپوښتل:

_څوک یې پیژنئ؟

د خلکو ځواب منفي و.

عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد یې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې یې ترپال پرې وغوړاوه.

شېبه وروسته موټر پاخه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د یوچا د ناستې ځای ، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې توره لیکه لا ښکارېدله.

❋ ❋ ❋

ketabton.com - The Digital Library

د پولیسو ځارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پاڼه یې واړوله، عدلي طب د هلک مړینه طبیعي ښودلې وه، لیکلي یې وو چې د یخنۍ له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیداکېدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاورې پرې واړول شوې.

ځارنوال ولاړ شو، دوسیه یې په الماري کې کېښوده، بېرته پرڅوکۍ کېناست، د مېز پر سر ایښې بټن یې ټینګه کړه، له زنګ سره یو وچ، کلک سړی په وره کې ودرېد، به بېړه یې وویل:

_صاحب!

ځارنوال چای وغوښت، سړی په منډه له دفتره ووت. ځارنوال د مېز له سره یوه بله دوسیه راپورته کړه، څو پاڼې یې واړولې، خو ډېر ژر یې بېرته پر مېز کېښوده، یو اوږد اسوېلی یې ویست، خپله پکه ککرۍ یې وګروله، ریموټ ته یې لاس کړ، د تلویزیون چاینلونه یې واړول، په یوه کې کارتونو، په بل کې څو مستې نجونې نڅېدلې، درېیم چاینل هم یو تود سیاسي بحث خپراوه. ځارنوال بېرته دوهمه بټنه ټینګه کړه، د تلویزیون پر پرده د نجونو نڅا راغله.

دا وخت یې مبایل وشرنګېد، ځارنوال د خپلې کورتۍ جیب ته لاس کړ، مبایل یې غوږ ته ونیو، ورو یې وویل:

_مهرباني وکړئ، ځارنوال (ب)

له مقابل لوري لړزانده غږ واورېدل شو:

_یوه مهمه خبره درته لرم.

_امر کوئ!

_یوه اوونۍ مخکې سینما ته نږدې یو لیسو یو مړی وموند.

ځارنوال په بېړه وویل:

_هو! یو هلک یخنۍ وژلی و.

ketabton.com - The Digital Library

په تیلفون کې ټوخې واورېدل شو، وروسته مقابل لوري وویل:
ـ په ظاهره یخنۍ وژلی و، خو ترشا یې یو لوی جنایت پټ دی.
څارنوال په بیړه وپوښتل:
ـ تاسو څوک یاست؟ له کوم ځایه خبرې کوی؟
تلیفون قطع شو.
څارنوال ژر د مېز پر سرا ښېې ګوشکۍ ورپورته کړه، یوه لنډه نومره یې ووهله، ویې ویل:
ـ زما دفتر ته راشئ!
لنډه شېبه وروسته په دفتر کې یو په ونه لوړ سړی ولاړ و، څارنوال دوه - درې ځله د خپل مبایل سکرین ته وکتل، په کاغذ یې یوه نومره ولیکله، کاغذ یې ولاړ سړي ته ونیو، ویې ویل:
ـ غواړم پوه شم چې د تلیفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر! سړي کاغذ ور واخیست، په بیړه له دفتره ووت ، تر غرمې ورک و. کله چې بېرته راغی څارنوال (ب) ډوډۍ خوړله. څارنوال سړي ته د کېناستو بلنه ورکړه، وروسته یې په ډکه خوله وویل:
ـ څه درک دې ولګاوه؟
ـ هو صاحب! تلیفون له یوې پي سي او څخه شوی و، تیلیفونچي ویل چې د نهو بجو په شاوخوا کې دوکان ته درې تنه ورغلي وو، لومړی یوه پېغله وه چې پوره لس دقیقې یې خبرې کړې، بیا یو ځوان په خارج کې له چا سره غږېدلی و او وروسته له هغه یوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.
څارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سړي ور وکتل، د برېتونو لاندې تور وېښته یې په مستو سپین وو.
څارنوال وویل:

ketabton.com - The Digital Library

ـد بوډا په اړه يې نور څه مالومات درلود ؟
ـصاحب ! ويې ويل چې دورځې لسګونه تنه ورځي، دی د هر يوه خبره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره يې په زړه و چې بوډا کخوړنې سترګې درلودې، پوزه يې غټه وه او کله چې يې د تيليفون پيسې ورنه اخيستلې، نو تيليفونچي د کباب بوی احساس کړی و.
څارنوال وويل:
ـپيدا به يې کړو ؟
ـصاحب ! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته يې شميره خلک ژوند کوي.
څارنوال يوه شيبه غلی و، ورو سته يې د مېز پر سر لوېدلې يوه وربجه ور ټوله کړه، په غاب کې يې واچوله، ورو يې وويل:
ـرښتيا وايې، موندل يې ګران کار دی، بايد صبر وکم، شايد بيا تلفون وکي.
د څارنوال وړاندوينه سمه وخته، ماسپښين يې موبايل وشرنګيد، مقابل لوري وويل:
ـزما خبره مو زړه ته ولوېده؟
څارنوال وويل:
ـخو موږ ثبوت غواړو.
ـکيسه اورېده ده، په تليفون کې نه ويل کيږي.
ـنو چيرته سره ووينو ؟
مقابل لوری يوه شيبه غلی و، په تليفون کې يو اځې د موټرو هارنونه اورېدل کيدل، وروسته يې وويل:
ـخو په يوه شرط !
ـڅه؟
ـزه غريب سړی يم، ماته به کوم جنجال نه پيدا کوي.

ketabton.com - The Digital Library

ـسمه ده، ژمنه کوم.
مقابل لوري وټوخل، بيا يې وويل:
ښاروالی ته نږدې يو کوچينی پارک دی، سبا سهار نهه بجې هلته راشئ ، په دې واورو کې پارک تش وي، ما په اسانۍ موندلی شئ.
تليفون قطع شو.
څارنوال فکر يووړ، بيا يې د اطمينان لپاره عدلي طب ته تليفون وکړ، هغوئ خپل استول شوی رپوټ سم وګڼه، ويې ويل چې په څېړنه کې کومه تېروتنه نه ده شوې، د هلک مرګ طبيعي دی او کوم جنايي اړخ نه لري.

❋ ❋ ❋

څارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و، له خولې څخه يې سپين تاوونه پورته کېدل او لاسونه يې د اوږده تور بالاپوش په جېبونو کې پټ کړي وو.
په کوچني پارک کې څوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده سيوري پر سپينو واورو پراته ول او تر پارک له راګرځېدلو کټارو ور هاخوا پر تور سړک يو يو موټر تېرېده.
پينځه دقيقې نورې هم ووتې، بيا د پارک په شمالي دروازه کې يو سړی ودرېد ، دی بوډا و ، له پطلون سره يې شنه لونګۍ تړلې وه او يو پنډ زوړ جمپر يې په تن و.
شېبه وروسته يې څارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پر يوه اوږده څوکۍ کېناستل، يوه لحظه غلي ول، وروسته څارنوال وويل:
ـچرتې دې کړم.

ketabton.com - The Digital Library

بوډا هغه ته وکتل، برېتو يې سپينه پرخه نيولې وه، د اوږدې پزې تيره څوکه يې سره ښکارېده.
بوډا لنډ ځواب ورکړ:
_باید چرتي شي.
څارنوال مخ ور واړاوه:
_خبرې وکه، ما ژمنه درسره کړې، له ستونزو به لرې يې.
بوډا يو سوړ اسويلی ويست، لاندي يې پرخپل بوټ واوره تخته کړه، ورو يې وويل:
زه کسبګرسړی يم، دېرش کاله کيږي چې اشپزي کوم، ما په بېلابېلو هوټلونو کې کار کړی، لاس مې ښه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېرتکړه يم، تېره مياشت مې په يوه هوټل کې کار ونيو، دا هوټل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره ګڼه ګونه وي، ولاياتو ته بسونه ځي او ښه چليږي. دا يو کوچنی هوټل دی، د شپې تيرولو ځای نه لري، خو مشتريان يې ډېر دي او خاوند يې په مزو کې دی.
بوډا غلی شو، يو سوړ اسويلی يې ويست ، ويې ويل:
دا د اتو ورځو مخکې کيسه ده، ما کباب پخاوه، وروسته مې يوه ديارلس يا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانوای نه يې ډوډۍ غوښته، خو نانوای په غوسه شو، هلک ته يې بد رد وويل او له هغه ځايه يې وشاړه. زه حيران شوم، هلک ته مې وکتل، نه يې جامې د سوالګرو وې او نه هم خيره او نور ظاهري جوړښت. ورغږ مې کړ، راغی او زما تر څنګ ودرېد. پوه شوم چې وږی دی، ما د کباب دوه سيخه ورته ونيول، ده مننه وکړه او په بيړه د کباب په خوړلو بوخت شو.

ketabton.com - The Digital Library

دی له رنګه ښایسته و، سپین پوست یې درلود او داسې نه ښکاریده چې تر دې مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي. وروسته مې وپوښت:
ـ ولې سوال کوې؟
هلک راته وکتل، غټې توري سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، ویې ویل:
ـ وږی یم، پیسې نه لرم.
ـ کور دې چېرته دی؟
هلک یوه شېبه غلی و، بیا یې سر پورته کړ، شونډې یې وخوځېدې:
ـ په ایران کې.
حیران شوم:
ـ نو دلته څه کوې؟
هلک په خواشینۍ وویل:
ـ مورې لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو، په کور کې پنځه تنه یو، زه، پلار، مور او زما دوه وړې خوېندې، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه، زه هم په یوه مغازه کې مزدور وم، خلکو ته به مې سودا ورکوله، کارتنونه به مې له یوه ځایه بل ځای ته وړل، ستړی به وم، خو بیا هم ښه و، مازدیګر به ټول سره یوځای شوو او د ورځې ستړیا به مې هېره شوه، یو سهار مغازې ته تلم، پولیسو ودرولم، د مهاجرت کارت یې راته وغوښت، خو مورږ د زرګونو نورو افغانانو غوندې غیر قانوني مهاجر وو، اسناد مو نه درلودل، هماغه و چې لومړی یې د سنګ سفید په نوم یوې بندیخانې ته ولېږلم، یوه اوونۍ مې هلته تېره کړه، بیا یې تر مرزه (سرحده) را واړولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې سرګردانه ګرځم، له کوره هم احوال نه لرم، نه پوهېږم چې څه وکړم، قاچاقبر پیسې غواړی، خو زه په کېږه نه یم مورې، ایران ته د تګ لپاره پیسې په کار دي، ډېرې پیسې.

ketabton.com - The Digital Library

ما ورنه وپوښتل:
_ولي دلته، په افغانستان کې ځوک نه لرې؟
هلک وویل:
_نه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته کډه شوي دي، دومره پوهېږم چې په پېښور کې اوسي، نور يې درک نه را مالومېږي.
_نو دا شپږ ورځې دې چېرې تېرې کړې؟
_تر پرونه يو څه پيسې راسره وې، په يوه مساپر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د شپې د تيرېدو پيسې يې نه رانه غوښتې، هماغه به پر تخت وېدېدم، پرون مې ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خو نن سهار د مساپرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه يې له هغه ځايه وشړلم، ما په ژوند کې خواست نه دی کړی، خو وږی وم، ټيکه نه راتله، ځکه مې له نانوايه يوه ډوډۍ وغوښته.
بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو، له جنوبي دروازې څخه يوه ډله ماشومان پارک ته ور ننوتل، دوی منډې وهلې، يو بل يې دواړو په غونډوسکو ويشتل، وروسته پرته له دې چې په پارک کې ماتله شي، په بېړه د پارک له شمالي دروازې څخه ووتل.
د بوډا سر وځړيد، يوه شيبه غلی و، بيا يې ورو وويل:
_هلک يوه لحظه له ماسره ودرېد، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لګېدلی و، خو زه پردی مزدور وم، نوره لوربينه مې نه شوایورباندې کولای، داوخت د هوټل خاوند راغږ کړ!
_غلور خوراکه کباب!
ما نور سيخونه د انکار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل خاوند راغی، ده د يو بل خوراک فرمايش راکړ، ويې ويل چې يو نږدې دوست

ketabton.com - The Digital Library

يې راغلی، غوښې ته څه مصاله هم ورګډه کړه او په سيخونو کې سپين بڅرکي مه پېيه ! وروسته يې هلک ته پام شو، ما ته يې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ويل چې مساپر دی، له ايرانه يې را اړولی، دلته څوک نه لري.

د هوټل خاوند په خير ورته وکتل، مخ يې را واړاوه، ويې ويل:

ـوبال لري، ډوډۍ ورکړه، بيا به نوره مرسته هم ورسره وکم.

له دې سره بيرته هوټل ته ننوت.

د هوټل خاوند په ظاهره بد سړی نه و، په غريبانو يې پام کاوه، هر سهار به يې د سلو روپو نوټ د سوالګرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر ګدا ايګر راتلل يو يې هم نا امېده نه پرېښوده، يو دوه اوغانۍ به يې ورته نيولې، دی به پر دخل ناست و او کله کله به يې له مساپرو پاتې ډوډۍ پر غريبانو ويشله.

هلک ته مې ډوډۍ ورکړه، دی تر ماسپښينه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هيڅوک نه و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتي ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ لوښې مې پريمينځل او د ماختسن لپاره مې غوښه پر سيخونو وپېيله، کله چې بېرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنګ وليد، دوی خبرې کولې، ښه شېبه وغږېدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځيني قاچاقبران پيژني،هر څه به سم شي.

هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماختسن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ مو ژر ورکړه، وروسته د هوټل شاګردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې درې تنه پاتې شوو، زه، د هوټل خاوند او کوچنی مساپر.

موږ تر ناوخته ويښ وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخارۍ تر څنګ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وړوله، ښه شېبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترګې يې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم، د بخارۍ تر څنګ مې ځای ورته جوړ کړ. د هوټل خاوند هم څو ګامه لرې د تخت په بل سر کې

ketabton.com - The Digital Library

پریووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د ګروپ ساکټ ته مې لاس ور وغځاوه او سترګې مې پټې کړې.
زه هم دلته مسافر یم. کورنۍ مې په کلي کې ده، یوه میاشت کېده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچنۍ لور تر ډېره په ذهن کې وه، خو وروسته خوب وړی وم.
بوډا غلی شو.
څارنوال په بیړه وویل:
_بیا ؟
د بوډا شونډې وخوځېدې:
_ یوه شورماشور مې سترګې رنې کړې، د بخارۍ د سره انګار په تته رڼا کې مې هوټلي ولید چې د هلک تر څنګ ناست و، هلک سرې ته سوکان نیولي وو، سپکې سپورې یې ور ته ویلې، خو هوټلي غلی و، هیڅ یې هم نه ویل او سر یې ځړېدلی ښکارېده، وروسته هلک په بیړه ولاړ شو، بوټونه یې په پښو کړل، خو کله چې یې د دروازې دستګیر ته لاس ور وغځاوه، ور کولپ و، بیا یو کړنګ شو، لویه شیشه دړې وړې شوه، هلک په توره شپه کې د باندې لاړ او هوټل ته سړه هوا راننوته.
بوډا غلی شو.
څارنوال وویل:
_دا یو لوی جنایت دی، دا پست هوټلي باید سزا ووینې، باید.
بوډا وویل:
_ما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه پوهېږئ.
څارنوال ورپورته کړل:

ketabton.com - The Digital Library

ـغواړې چې چيرته لاړ شې؟
ـ نپوهېږم، بل ځاى به په كار پسې ګرځم، ما درته وويل، زه يو تكړه اشپز يم، روپۍ كمه يا ډېره، كار پيدا كولاى شم.
څارنوال وويل:
ـخو كه تاته ضرورت پيښ شو بيا به دې چيرې پيدا كوم؟
د بوډا شونډې وخوځېدې:
ـتا ژمنه كړې وه چې ماته به كوم جنجال نه پيدا كوې.
څارنوا ل وخندل:
ـزه په خپله خبره ولاړ يم، خو دا زما وظيفه ده، بايد د شاهد ادرس ولرم.
بوډا وويل:
ـدلته څوك نه پېژنم، خو د كلي ادرس مې درسره وليكه، قول دى، كه مې كار وموند ، په تيليفون كې دې خبروم.
څارنوال د سړي د كلي او د هوټل دواړه ادرسونه واخيستل.
شېبه وروسته په پارک كې هيڅوک نه و، د ونې پر يوه لوخ ښاخ يو كارغه ښكارېده او د سپينو واورو پر سر څو وچې پاڼې باد رغړولې.

❁ ❁ ❁

ماسپښين دوه بجې وې، څا رنوال پر يوه خيرنه څوكۍ ناست و، پر غوړ مېز اېښى له تورو چايو ډک ګيلاس يې ور پورته كړ، هوټلي ته يې وكتل، ده د ټايپ د يوې جړ شوې كستې راوتلې كولمې خلاصولې.

ketabton.com - The Digital Library

وروسته يې ورمېږ کوږ کړ، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې يوه ځوانکې پر تېرو سيخانو غوښه پېيله. نور هوټل تش و.
ځارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی او ځارنوال ته مخامخ ودرېد. ورو يې وويل:
ـ څه شی غواړې؟
ځارنوال د لاس په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کېني.
هوټلي حيران شو.
ځارنوال جيب ته لاس کړ، يو کارټ يې راويست، د هوټلي سترګو ته يې ونيو، ويې ويل:
ـ ځارنوال (ب)
د هوټلي رنګ والووت، پر څوکۍ کېناست او ځارنوال ته يې په وېره وکتل.
ځارنوال ورو وويل:
ـ کاروبار دې څنګه دی؟
هوټلي وارخطا شو:
ـ صيب! ښه دی، ګذاره کوي.
ځارنوال له چايو غوړپ وکړ، شونډې يې وخوځېدې:
ـ يو څو پوښتنې درنه کوم.
ـ امر کوئ، صيب!
ـ تا څو ورځې مخکې يو ميلمه درلود.
هوټلي په ماته ګوډه ژبه وويل:
ـ صيب، زه خو ډېر ميلمانه لرم، ته، ته کوم يو يادوې؟
د ځارنوال شونډې وخوځېدې:
ـ خو ته د شپې ميلمه نه لرې.

ketabton.com - The Digital Library

د هوټلي رنګ سور شو.
دا وخت د مېز ترڅنګ دوه تنه ودرېدل، يوه يې وويل:
ـدوه چايه، څو روپۍ شوې؟
ـپنځلس اوغانۍ
هغه د مېز پر سر پيسي کيښودې او دواړه له هوټله ووتل.
ځارنوال پسې وکتل، هوټلي ته يې مخ وروا ړاوه، په ملنډو يې وويل:
ـپه زړو شيشو کې دا يوه شيشه نوې ښکارې، دا دې ولې بدله کړېده؟
هوټلي پرتخت ناست ځوانکي ته وکتل، له هغه نه يې وغوښتل چې پاتې کار په اشپز خا نه کې وکړي، وروسته يې ځارنوال ته مخ ور واړاوه، شونډې يې وريږدې او په لړزانده غږ يې وويل:
ـماته شوه.
ـڅنګه؟
هوټلي چيغه کړه !
ـ له ما څه غواړې؟
ځارنوال ور مخته شو، د دواړو سترګې سره وجنګېدې، ځارنوال وويل:
ـته ډېر پست سړی يې، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و، د شپې يې په بړستن ور ننوتی وې، ته پوهېږې ! هغه مړ دی، يخني وژلای.
ـدا دروغ دي.
ـزه شاهد لرم، زوړ کبابي.
هوټلي په بيړه ولاړ شو، منډه يې کړه، خو ځارنوال تر لمني ونيو، سړی پړمخې ولويد، سر يې پر يوې څوکۍ ولګېد او له تندي يې وينه روانه شوه.

ketabton.com - The Digital Library

❋ ❋ ❋

څارنوال (ب) په خشکه وویل:
ـ اقرار وکه، تا هغه هلک ته لاس وراچولی و.
هوټلي سرې لاړې تو کړې، څارنوال ته يې وکتل، شونډې يې وخوځېدې:
ـ نه، ما هيڅ نه دي کړي.
څارنوال تر ګرين ونيو، ورو يې وويل:
ـ تا زه نه يم پيژندلی، ما د ډېرو مجرمينو ژبه خلاصه کړېده، ته به اقرار کوې، ضرور.
هوټلي څه ونه ويل.
څارنوال ولاړ شو، د بند په سره او نمجنه کوټه کې يې څو ګامه واخيستل، ودر بد، سرې ته يې وکتل، په کاوړ يې وويل:
ـ ته د بخښلو نه يې، تا جرم کړی، يو نه بخښونکی جرم، ته د لوند سپي غوندې د کرکې وړ يې، پوهېږې، ته به پانسي شې.
هوټلي ولړزيد. سره سا يې واخيسته، ورو يې ويل:
ـ راځه، يوه معامله سره وکړو.
څارنوال په حيرانۍ ورته وکتل.
د هوټلي شونډې وخوځېدې:
ـ زه يې پانسی، ته به کومه ګټه وکړې؟
څارنوال وويل:
ـ د مقصد خبره کوه!
ـ ګوره، د هلک دوسيه ترل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه يخنۍ وژلی، ته دوه لکه اوغانۍ واخله او ما خوشې که.

ketabton.com - The Digital Library

د څارنوال سترګې رډې راوختې، ټيټ شو، هوټلي يې تر ګرېوان ونيو، په خشکه يې وويل:
_ته ماته رشوت راکوې؟
هوټلي وارخطا شو.
څارنوال يوه شېبه غلی و، بيا يې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې ور پورې و، وروسته يې هو ټلي ته مخ ور واړاوه، دهغه غوږ ته يې خوله ورنږدې کړه، ورو يې وويل:
_زه دومره احمق نه يم، پوره پنځه لکه!

پای

ketabton.com - The Digital Library

د واورې سړې

د دلوې د میاشتې لومړۍ مازدیګر و چې اسمان سپینو وربڅو ونیو، واوره پیل شوه او په لنډ وخت کې یې یوه لویشت پوټې سپین کړ. وریدا اوږده شوه. یوه ورځ، دوه ورځې، درې ورځې... تر دې دمه کلیوال ورته خوشاله وو، واوره یې کاریزونو ته سره زر ګڼله، خو وروسته د بامونو پاکولو ستړي کړل، خلق یې تنګ شو او چې په څلورمه او پنځمه ورځ یې هم لمر ونه لید، خدای (ج) ته یې د اوربښت د دریدو خواستونه شروع کړل.

واوره ډېره اوریدله، ما په خپله متر ورسره ونیو، نوي سانتیوو ته رسیدله، څوک د باندې نه شو وتلی، ګشت وګام نه کېده، ان د نږدې کلیو لارې هم بندې وې، نه پوله ښکاریدله او نه هم پټی، ټوله سیمه یو لاس، تکه سپینه وه. ځکه به نو د جومات تر څنګ اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه او د تاوخانې په تاوده ځای به ځای نه کیده.

ماشومان به هم په دې خونه کې سره راټول وو، په جیبونو کې به یې له پرتو مردکیو ټکا ایسته او کله کله به یې له لویانو په پټه جفت او تاق کاوه.

په کلیوالو کې یو پردی سړی هم ښکاریده، دی یو ژیړ مازدیګر کلي ته راغی، شل دېرش افغانۍ یې ټولې کړې، په جومات کې یې شپه شوه او کله چې سهار وختي د باندې ووت، واوره په شدت سره اوریدله.

بوډا د ناچارۍ له مخې په جومات کې پاتې شو، کلیوالو به ډوډۍ ورته راوړله، دی ډېر نه غږیده، غلی سړی و، چورتونه به یې وهل، خو کله کله چې به د واورې بخرکې غټ شول، د ده سترګې به وځلېدې، په څېره کې به یې خوشالي راټوله شوه او له خړو شونډو به یې څو ځله د (شکر) کلمه راووته. په پېل کې

ketabton.com - The Digital Library

به د بوډا دا شکرونه په غوږونو ښه ولګېدل، خو وروسته يې کليوالو ته دومره خوند نه ورکاوه او ځينو شوخو ځوانانو به لا ټوکې پسې کولې.
دوئ به په ټيټ غږ ويل "بوډا ته خدای ورکړه، په توده تاوخانه پروت دی، مفته ډوډۍ ور رسيږي، نو واورې ته به ولې نه وي خوشاله." بل به په ملنډو ورغبرګه کړه: "څه يې کوې ! ځمکې به يې ډېرې وي".. ماشومانو هم "د واورې سړی " نوم پرې کېښود.دوئ به بوډا ته اشاره کوله، له نوي نوم نه به يې خوند اخيست او پټ پټ به يې خندل.
په پنځم سهار واوره ودرېده، کليوال بامونو ته وروختل او د دربيم ځل لپاره يې واوره واچوله، خو کله چې ستړي ستومانه جومات ته راغلل، اورښت بيا پيل وکړ. بوډا تاويدونکو سپينو بخرکو ته وکتل، په خوند يې وويل:
_مه کوه ! مه کوه چې اووري !
دې خبرې ځينو سترو کليوالو ته خوند ور نه کړ، يو ځوان بې حوصلې شو او په خشکه يې وويل:
_ کاکا ! څه دې پکې ليدلي دي، کرار پروت يې، دا ځل به دې يوه بام ته ور وخېژوم، بيا به دا خبره ونه کړې.
يوه بل په ملنډو ورغږ کړ:
_ څه يې کوې ، ځمکې به يې ډېرې وي، د وچکالۍ غم ورسره دی.
په دې خبره ټو ځوانانو وخندل.
بوډا يوه شيبه غلی و، مايې سترګو ته وکتل، اوښکې پکې رغړيدلې، وروسته يې يوې ترخې خندا شونډې سره وېرې کړې ، ورو يې وويل:
_بچيانو ! زه نه ځمکه لرم، نه کور او نه هم کوم خپل پردی. اوياوو کلونو ته رسيدلی يم، څکه نو د واورو د اچولو تمه هم مه را ته کوئ، وچکالۍ ته هم

ketabton.com - The Digital Library

دومره زړه نه خورم،خدای مهربانه دی، له لوږې به نه مرو،خو زه دا سپین بخرکي د بل څه لپاره غواړم.

بوډا غلی شو، کلیوالو ته یې وکتل،هغوئ حیراني سترګې ورته نیولې وې، بیرته یې سر وځړید ، یوه سړه ساه یې وایسته، په خوابدي غږ یې وویل:

ـ تېر ژمی واوره کمه اووریده، یوائې یوه میاشت پرته وه، خو بیا هم ښه و، د کلیو لارې بندې وې، تګ راتګ نه کېده، پښه یې نیوله، د موټرو، موټرسایکلو او ټانکونو سینې یې راګرځولې، کراره کراري وه، خو کله چې واوره ولاړه او لارې تورې شوې، ګولۍ اووریدې، زما ځوان زوی یې را وویشت او وینو یې د دیوال سیوري ته پرته واوره سره کړه. د واورې اوریدو ته مه خپه کیږئ، دعا وکړئ چې ډېره ووریږي، هومره چې لارې د ډېر وخت لپاره بندې کړي، ژر ویلي نه شي او څو ورځې د وینو د تویدلو مخه ونیسي.

پای

ketabton.com - The Digital Library

د خیر کار

د ورځپاڼې مدیر راته وویل:
ـ د دفتر بودیجه کمه ده، غواړو چې څو تنه اضافه بست کړو، خو ته وروستی چانس لرې، دا یو امتحان وګڼه، که دې زموږ په خوښه مرکه راوړه، کار ته دوام ورکولای شې.
چرت مې خټه شو، فکر په مخه کړم، په ښار کې مې د مرکې لپاره ور څوک و نه موند، خپلې کوټې ته لاړم، یوه ملګري ته مې تلیفون وکړ، ده یو داسې ځای راوښود چې شتمن خلک ډېر پکې پیدا کېدل. ما هم بکس وتاړه، سهار وختې په موټر کې کېناستم او ماسپښین قضا تاکلي ځای ته ورسېدم.
په یوه مسافرخانه کې مې کوټه ونیوله، بېرته لاندې راکوز شوم، د ولسوالۍ په بازار کې وګرځېدم، خړ دوکانونه وو او خلک کم ښکارېدل، څنګ ته یو لنډکروزر موټر ولاړ و، ور وګرځېدم، موټروان غټه لونګۍ تړلې وه، نبغ په نبغه مې وپوښتل:
ـ داسې څوک مې په کار دی چې د خیر یو کار یې کړی وي.
سړي په حیرانۍ راته وکتل، ورو یې وویل:
ـ سپین وغږېږه، مطلب دې څه دی؟
ـ مانا داچې یا یې کوم پل جوړ کړی وي، یا یې کوم مکتب یا هم کلینیک ته ځمکه ورکړې وي، یا یې د خلکو لپاره د پاکو اوبو غم خوړلی وي او یا یې کوم بل داسې کار کړی وي چې عامو خلکو ته یې ګټه رسېدلې وي.
سړی یوه شېبه فکر په مخه کړ، بیا یې د یوه کلي نوم واخیست، ویې ویل چې هلته یوې موسسې یو مکتب جوړ کړیدی.

ketabton.com - The Digital Library

په خبره کې ورولویدم:
ـ موسسې پرېږده، عامو خلکو څه کړیدي؟
نېغ یې راته وکتل، تندی یې تریو شو او په خشکه یې وویل:
ـ لیونی خو به نه یې؟
خوله مې خبرو ته جوړوله چې موټر حرکت وکړ.
یوه شپه و دریدم، بیا د خوراکي موادو د خرڅولو یوه دوکان ته ور ننوتم، دوکاندار پیسې شمیرلې، له سلام وروسته مې خپله کېسه ورته تېره کړه، برګ یې راته وکتل او ویې ویل:
ـ حکومت څه بلا وهلی چې په خلکو یې جوړوي، څه بابا له کاره مې مه باسه.
ناامېده مسافرخانې ته راستون شوم.
یوه شپه مې پخپله کوټه کې سر ولګاوه، د ماښام له لمانځه وروسته ډوډۍ ته ورکښته شوم، په هوټل کې ګڼه ګوڼه وه، خلک د یوه شل، دېرش متره غوړ او خیرن دسترخوان دواړو خواوو ته ناست وو، چا ډوډۍ خوړه، چا د کباب فرمایش ورکاوه او ځینو نورو قابلي پلو غوښت. یو اځې څلورو سپین ږیرو ته د ښوروا کاسې ایښې وې، دوئ خوشاله ښکاریدل، د خوراک په وخت یې خبرې سره کولې او له غږېدا څخه یې پوه شوم چې حج ته روان دي.
زه هم دوئ ته نږدې په یوه خالي ځای کې کېناستم، وریجې مې راوغوښتې، د ډوډۍ له خوړلو وروسته سپین ږیرو ته ورنږدې شوم، د طبعي خلک راته واېسېدل، و مې ویل:
ـ زه په داسې چا پسې ګرځم چې د خیریو کار یې کړی وي.
یوه وویل:
ـ څه یې کوې؟

ketabton.com - The Digital Library

ـغوارم چې د اخبار لپاره مرکه ورسره وکړم، د دفتر مشر شرط راته ایښی، که مې داسې څوک وموندل خپل کار ته دوام ورکولای شم، که نه شړي مې.
د خندا غړپ پورته شو، ځلورو واړو ښه شېبه وخندل، وروسته یوه له نصوارو په ډکه خوله وویل:
ـبېکاره دې بولم.
یوه بل له خپلې خولې ساختګي غاښونه راواېستل، د څادر پېڅکه یې پرې تېره کړه، بېرته یې د وریو پر سر کېښودل، ورو یې وویل:
ـهسې ځان مه پازابوه، که زما منې، لاړ شه او په کوم بل کار پسې وګرځه.
مخ مې ور واړاوه:
ـ خو ما اورېدلي چې په دې ځای کې ډېر آباد خلک اوسي، زیاتره یې په بهر کې دي او ښه عاید لري.
ـ ته سم وایې، زما خپله درې زامن په خارج کې دي، د الله فضل دی،کار یې جوړ دی، دوکانونه لري، خو هرڅه چې وي، پخپله یې پیدا کړیدي، زحمت یې ایستلی، خلک په بلا وهې، څه یې کوې؟ هه !
زه غلی شوم، دوئ یوه شېبه د حج د ثوابونو په اړه خبرې وکړې، وروسته لمانځه ته روان شول.
خواشینی وم، تمه مې ختلې وه، خپل کار مې له لاسه وتلی راته ښکارېده، خو وروسته مې یو سړی تر څنګ کېناست، له رنګه تور و، په غاښونو کې یې خلی واهه، ورو یې وویل:
ـما ستاسو خبرې واورېدې، زه خپله ددې ځای یم، خو د سورلیو موټر لرم، ډېر وطنونه مې لیدلي دي، داسې سړی دلته نه شې موندلی.
په حیرانۍ مې وپوښتل:

ketabton.com - The Digital Library

ـولې ! په ټوله سیمه کې داسې څوک نشته چې نورو ته یې خیر ور رسیدلی وي؟ دلته خو پیسه داره خلک ډېر دي.
سړي هوټلي ته ورغږ کړل ! ماته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـچای درته راوغواړم؟
ـهو
ـشین که تور؟
ـفرق یې نشته
هوټلي ته یې مخ ور واړاوه، چیغه یې کړه !
ـدوې شنې
وروسته یې راته وکتل، ورو یې وویل:
ـپه دې خبرو پسې مه ګرځه، ما درته وویل، که په ټول ولایت کې وګرځې داسې څوک به ونه مومې.
سړی غلی شو، د سدرۍ (واسکټ) جیب ته یې لاس کړ، سګرټ یې راو ایستل، قوطی یې راته ونیو او ویې ویل:
ـسګرټ؟
د سر په اشاره مې پوه کړ چې نه یې څکوم.
ده یوه سګریټ ته د اورلګیت دانه ونیوله، له خولې یې سپین لوګی ووت او ویې ویل:
ـ پښتانه چې شتمن شي دوه کاره کوي، دوهم واده او بدي، یوه بله به درته وکم، هر یو یې دوه درې موټره لري، نور خیر یې ونه رسید ، خوکلیو ته غزیدلي ټول سړکونه یې خراب کړل.
خواشیني مې نوره هم ډیره شوه، فکر په مخه کړم، د سړي په غږ مې جتټکه وخوړه، ویې ویل:

ketabton.com - The Digital Library

ـ په یاد مې شو ، تېر منی مې یوه ځای ته مساپر یوړل، په یوه کور کې مې شپه شوه، د کور خاوند د خپل یوه کلیوال صفت راته کاوه، ویل یې چې د خیر سړی دی، د ثواب لپاره یې یوه ژوره څاه کیندلې، ټول کلیوال اوبه ورنه وړي.
په زړه کې مې خوشالي راټوله شوه.
موټروان وویل:
ـخو ځای یې لیرې دی، بل ولایت ته به پسې ځې، شپږ ساعته مزل غواړي.
په بیړه مې وویل:
ـپروا نه کوي، ته یې ادرس راکه.
ادرس مې ولیکه، له سړي مې مننه وکړه او خپلې کوټې ته لاړم.
د شپې تر ناوخته ویښ وم، د خوشالۍ له لاسه خوب نه راته او ځان مې ببرته په دفتر کې لید.
سهار وختي دموټرو اډې ته لاړم، ټوله ورځ مو په سترو لارو مزل وکړ او غرمه د ولایت په مرکز کې له موټره کښته شوم. تر کلي مې دربست موټر ونیو ، کله چې ټاکلي ځای ته ورسیدم، د کلي نیمايي اوسیدونکو د څښاک د اوبو د نه درلودلو له امله کډه کړې وه. حیران شوم، په پوښتنه مې ژوره څاه وموندله، خو د واټرپمپ کوټې ته غټ کولپ ورلویدلی و. چا راته وویل چې په دې کلي کې ټول خپل سره پراته دي، درې میاشتې مخکې د څاه خاوند له خپلو تربرونو سره په یوه کوچینۍ خبره وخوړل، له هماغه راهیسې یې ماشین ته کلپ وراچولی او هیڅاته اوبه نه ورکوي.
حیران وم چې څه وکړم، خواشینی وم، سترګې مې ډکې کیدې، خو نه پوهیدم چې دا خپګان مې د خپلو خلکو او وطن د بدبختۍ له لاسه و، که مې خپل کار په خطر کې لید.

پای

ketabton.com - The Digital Library

کېله

اووه کلنې نجلۍ کېلو ته وکتل، له خونده ډکې ورته ښکاره شوې، خپل نيکه ته يې سترګې ور واړولې، هغه د کراچۍ (ريړۍ) پر يوه څنډه ناست و، پښې يې ځړېدلې وې او خپلو پلاستيکي شکېدلو چوټو (څپليو) ته يې کتل. نجلۍ ورو يوې کېلې ته لاس ور وغځاوه، خو په خيرنو ګوتو يې يوه نرۍ لښته ولګېده او په بېړه يې لاس ور ټول کړ.
بوډا چيغه کړه !
_مه !!!
نجلۍ مخ واړاوه، ګنې ګونې ته يې وکتل، خلک يوې او بلې خوا ته روان وو، يوه ماشوم آيسکريم ته ژبه را ايستلې وه او په خوند يې ځاټه.
بيا يې ترخنګ يوې بلې کراچۍ ته وکتل، له کېلو ډکه وه او د يوې غټې کېلې پر يوه تور ځاى يوه بمبره (غومبسه) ښکارېدله. نجلۍ له ځان سره وويل:
_کاشکې چې بمبره واى !
دا وخت يې د خپل نيکه غږ واورېد:
_ګوره بچو ! دا کېلې د خرڅلاو لپاره دي، که يې په خپله وخورو، په تاوان کې به روان يو.
نجلۍ بوډا ته وکتل، مخ يې له ننوتو ګونځو ډک و، سترګو يې چخړې را ايستلې وې او په زنه پورې يې څو تاره سپين وېښته ځړېدل.
نجلۍ په خوابدي غږ وويل:
_وږې يم !

ketabton.com - The Digital Library

بوډا يو سوړ اسويلی ويست، خوله يې خبرو ته جوړوله چې ترڅنګ يې يو کړنګ شو. د تلې (ترازو) يوه پله لنډه را تاوه شوه، څو ځله په خپل ځان راوګرځيده او د سړک څنډې ته په يوه خوسا ډنډ کې ړنګه شوه. بوډا په بيړه خپلې پښې پر ځمکه ولګولې، په ټول قوت يې کراچۍ ټېله کړه، څنګ ته شو او پياده رو ته نږدې يې کراچۍ ودروله. نجلۍ هم په لاس کې نبولې ځپلۍ بېرته په پښو کړې، يوه ترافيک ته يې اشاره وکړه، نيکه ته يې وکتل او په سترې غږ يې وويل:

ـ ده ولې په خلکو پسې لښته را اخيستې ده؟

د بوډا خړې شونډې وخوځيدې:

ـ ځکه چې کراچيو د موټرو لاره بنده کړېده.

ـ نو خلک ولې وهي، هاغه هلک ويني ! ژاړي، تله يې په اوبو کې پرته ده.

بوډا غلی و.

نجلۍ کېلو ته وکتل، په کوچنيو او مړاوو کېلو کې يې تر ټولو غټه کېله په نښه کړه، نيکه ته يې وکتل او په خواره خوله يې وويل:

ـ يوه کېله را واخلم !

بوډا غلی و.

نجلۍ څه ونه ويل، خو شيبه وروسته يې د نيکه پوست غږ واورېد:

ـ قول ده، که مې دوه درجنه خرڅې کړې، يوه يې ستا.

نجلۍ کيڼ لور ته وکتل، نورو ميوو پلورونکو چيغې وهلې او په لوړ غږ يې روان خلک د ميوو اخيستلو ته وربلل.

نجلۍ خپل نيکه ته وکتل او ورو يې وويل:

ـ ته ولې چيغې نه وهې !

بوډا چيغه کړه !

ketabton.com - The Digital Library

ـکېلې واخلئ، کېلې ! ارزانه شوې، درجن په څلوېښت اوغانۍ !
دا وخت ټوخي واخیست او غلی شو.
نجلۍ وپوښتل:
ـڅلوېښت اوغانۍ ډېرې روپۍ دي؟
بوډا هغې ته وکتل:
ـهو، بچو ! د پنځو ډوډیو بیه ده.
ـنو دا کېلې به په دومرو ډېرو روپو خرڅې شي؟
بوډا یوه فاتحانه موسکا وکړه، یوې او بلې خوا ته یې وکتل، په ټیټ غږ یې
وویل:
ـاصلې بیه یې دیرش اوغانۍ ده، که درجن پنځه ویشت راته جوړې کړي، بیا
هم په ګټه کې یو، خو ګوره بچو ! دا تجارت دی، بیه به ورو ورو را ټیټوو.
داوخت یو تنکی ځوان د کراچۍ ترڅنګ ودرېد. د نجلۍ سترګې وځلېدې،
ځوان د کېلو بیه وپوښتله، بوډا په بیړه وویل:
ـڅلوېښت اوغانۍ.
ځوان روان شو.
بوډا پسې ناره کړه !
ـپنځه دېرش ! راشه ! دېرش. خو ځوان یوې بلې کراچۍ ته ودرید او شېبه
وروسته یې پلاستیکي کڅوړه له کېلو ډکه کړه.
د نجلۍ په تندي کې یوه نرۍ ګونځه پیدا شوه. د کېلو پلورونکي ته یې په کرکه
وکتل. هغه پیسې شمېرلې او تندی یې ورین ښکارېده.
نجلۍ یو غږ واورید:
ـدرجن په څو دی؟
مخکې تر دې چې بوډا خوله خبرو ته جوړه کړي، نجلۍ په بیړه وویل:

ketabton.com - The Digital Library

_پنځه ویشت.

بوډا هغې ته وکتل، په سترګو کې یې غوسه ښکاریدله، خو په خوله یې څه را نه وړل.

سړي د یوې پلاستیکي کڅوړې غوښتنه وکړه.

بوډا د خواست په ژبه وویل:

_لویه که وړه؟

_چې دوه درجنه پکې ځای شي.

د نجلۍ سترګې وځلیدې، په بیړه یې کېلو ته وکتل، مخکې په ننبه کړې کېله یې ور واخیسته، بوډا څه و نه ویل، سړي د کېلو په شمیرلو بوخت و چې یوه په عمر پخه ښځه یې تر څنګ ودریده. هغې په غوسه وویل:

_څه کوې ! دا هم کیلې دي ! میلمنو ته مې شرموې که څه !

سړي کیلې په خپل ځای کېښودې او له ښځې سره یوځای روان شو. بوډا نجلۍ ته وکتل، د هغې خوله ډکه وه، سترګې یې نه رپیدې او په وېره یې خپل نیکه ته کتل.

بوډا یوه شېبه غلی و، بیا یې شونډې یوې خوږې موسکا سره وبړې کړې او په مینه یې د نجلۍ پر خړو او خیرنو ویښتو لاس تېر کړ.

پای

ketabton.com - The Digital Library

اوسپنه

موټر ودرېد ، مسافر کښته شول، تر بس را تاو شوم، موټروان پنچر ټایر ته کتل. شاوخوا مې سترګې وغړولې، سپېره دښته وه، شمال لور ته خړ غرونه پراته وو ، په لمنو کې يې خام کورونه خوځېدل، حرکت يې درلود او داسې ښکارېدل لکه په هوا کې چې ولاړ وي.
ګرمي ډېره وه، له ځمکې تاو پورته کېده او سړک ته نږدې سپاندې په دوړو سپېرې وې.
شل- يو نيم شل ګامه ليرې، د سړک د تورې ليکې پر غاړه درې خړې کوټې ولاړې وې، څو مسافر هغې خواته روان وو ، زه هم ورسره ملګری شوم، په دې خړو کوټو کې خوراکي مواد خرڅېدل، يوه دوکان ته ورننوتم، يو بوتل اوبه مې واخيستې، هوا دپه وه، بېرته د باندې ووتم، د ماشومانو خنداوې مې واورېدې، تر دوکان راتاو شوم، دوه واړه ماشومان د دېوال سيورې ته ناست ول، دوئ هندوانه خوړه او تر ښنګ يې په ډېران کې يوې تورې خرې خوله وهله...ماشومانو ته مې وکتل، يو هلک و او بله هم نجلۍ، دواړه خيرن وو ، څپولې ويښته يې درلودل او په سپېرو څېرو کې يې تر خولو را تاو شوې لنډې ليکې ښکارېدلې.
دواړو په خپلو تېرو نوکانو هندوانه جلا کوله، کله چې به يې لاسونه خولو ته کړل، له خيرنو ګوتو به يې سرې اوبه وڅڅيدې. وروسته يې په هندوانه جنګ شو ، هلک د نجلۍ څنو ته لاس ور واچاوه، هغې چيغه کړه، پر ځمکه يې ګوتې وټپولې، يوه وړه تيږه په ګوتو ورغله، هلک د هغې څنې پرېښودې، سر يې ټيټ کړ او تيږه زما پر ورانه ولګېده.

ketabton.com - The Digital Library

دواړه غلي شول.
ومې ویل:
ـولې جنګ کوئ؟
سرونه یې وځړېدل، یوه شیبه غلي ول، وروسته بېرته د هندوانې په خوړلو بوخت شول.
خرې ته مې وکتل، له څولې تېرې او سپنې راوتلې وې.
د هلک له کاوړه ډک غږ مې واورېد !
ـسوکه سوکه یې خوره !
سترګې مې ورواړولې، نجلۍ ته یې برګ برګ کتل ..له هلک نه مې وپوښتل:
ـدا دې څه ده؟
پرته له دې چې راته وګوري، شونډې یې وخوځېدې:
ـخور
ـنو بیا یې ولې وهې؟
کوم ځواب مې وانهورېد.
و مې ویل:
ـچېرته اوسی؟
نجلۍ د غره لمنو ته اشاره وکړه.
ومې پوښتل:
ـنو دلته څه کوئ؟
نجلۍ خرې ته وکتل، په وره ژبه یې وویل:
ـاوسپنې مو راوړې، خرڅوو یې.
خرې ته ورنږدې شوم، څولۍ د مرمیو له پوچکو، تېرو چرو او د چاودلو راکټونو له کړو وړو اوسپنو ډکه وه.

ketabton.com - The Digital Library

ومې ويل:

ـ دا مو له کومه کړې؟

دواړو يوبل ته وکتل، هلک وويل:

ـ څو ورځې مخکې د حسن خېلو په کلي کې جنګ و، دا مو له هغه ځايه راټولې کړې.

نجلۍ په خبره کې ورولويده:

ـ درواغ مه وايه! دا خو مو د ابو له کلا راوړې.

ومې ويل:

ـ له هرځايه چې وي، خو د دارنګه اوسپنو ټولول خطرناکه دي، کيداى شي کوم ماين يا روغه مرمۍ پکې وي.

دواړه يوبل ته موسک شول، د هلک شونډې وخوځيدې:

ـ موږ يې پيژنو، دا ډېر وخت کيږي چې دا کار کوو.

په حيرانۍ مې وپوښتل:

ـ ډېر وخت!

هلک د غره په لمنو کې پرتو کليو ته اشاره وکړه، په خوند يې وويل:

ـ هلته هر وخت جنګونه وي، طيارې راځي، بمبار کوي، ټول کلي له اوسپنو ډک دي، که سل خرې ورنه بار کړې ام نه خلاصيږي.

يو ځل مې بيا اوسپنو ته وکتل، يوه تېره چره په وچو وينو سره وه، په حيرانۍ مې وويل:

ـ دا مو له کومه کړه؟

د هلک غږ مې واورېد:

ـ د يوه پسه په ورانه کې بنده وه.

نجلۍ په خشکه وويل:

ketabton.com - The Digital Library

ـدرواغ وايي ! د يوې ښځې له نسه يې راوا پسته، هغه مړه وه.
بدن مې زيږ شو ، يو دروند غږ مې واورېد ، دوه ټيټې هليکوپترې مو پر سر تېرې شوې، ماشومانو په ځير ځير پسې كتل، هليكوپترې د غره خواته ګړندۍ روانې وې، موټروان هارنونه وهل.

پای

ketabton.com - The Digital Library

اوږد فکر

حیران شوم. زما ملګري دوهمه کوژده کړې وه. کله چې مې له دوو کلونو وروسته دهغه دکور د دروازې ځنځیر وشرنګاوه، ده کلکه غېږ راکړه. بیا یې لاس نیولی کور ته بوتلم. پر یوه پلاستیکي فرش تېر شوم. پر زړه توشکه کېناستم او ملګری مې له کوټې ووت. خو شېبه وروسته څلور ماشومان له څو مچانو سره یوځای کوټې ته راننوتل. دوئ په ونه کې دومره توپیر نه سره درلود. له رنګه هم سره ورته وو. ټول خوار، ډنګر او خیرن ښکارېدل. دیوه پزه بهېدلې وه. دوهم پرتوګ نه و اغوستی. د دریم غاړه او غوږونه له سرو دانو ډک وو او دڅلورم په غاړه هم څو پېیلي ژېړ پیاز را ځړېدل.

دوئ ټول زما تر څنګ کېناستل. لومړی یو څه ارامه وو، خو وروسته یې خوځیدا ډېره شوه. بیا پر ما راټول شول. یوه مې لاسي بکس ته لاس ور وغځاوه. بل مې دکورتۍ په جیب را اخته شو او نورو دوو هم هڅه کوله چې ګړی رانه خلاصه کړي.

ما خپل جېبونه سره راټول کړل. څو ځله مې کوچني کوچني لاسونه پورې وهل او بیا مې تندی ورته تریو کړ، خو ددوئ تمه نه رانه خته.

زړه مې په تنګ و، بیا مې خپل جېبونه ولټول. څو د نخود دانې مې وموندلې. کله چې مې له جېب نه لاس را ویست، لاس ته مې په هوا کې لاسونه را ولوېدل.

چاره نه وه. نخود مې په غولي تیت کړل، دوئ هم په بیړه حمله پرې وکړه. یو په څو دانو ورپرېوت. بل تر خیرنو څنو ونیو. او دوو نورو هم په بیړه بیړه لیرې لویدلې دانې خپلو خولو ته اچولې.

ketabton.com - The Digital Library

په کوټه کې یو شور و. چا ژړل... چا دبل پر مخ نوکراغې لګولې او بل هم هڅه کوله چې د بړې دانې تر خپل ټټر لاندې کړي.
دې ننداري ډېر وخت دوام ونه کړ. کله چې زما ملګری په وره کې ښکاره شو، دهغه یوې چیغې ماشومان غلي کړل:
_ووځئ دسوډر زامنو !
ماشومانو منډه کړه او له کوټې ووتل. ملګري مې زما ترمخ یوه توره چاېجوشه کېښوده. د پیالو د ډکولو پر مهال یې په خندا وویل:
_باد له ډېره وخته !
ما وخندل:
_څنګه یې کیې؟ ښاري ژوند دی. مصروفیتونه ډېر دي. اوس مې هم ترور ناروغه ده. باد له دوو کلونو دهغې د پوښتنې لپاره کلي ته راغلم.
په خبره کې راولوېد:
_او فکر دې وکړ چې راځه، له زاړه یاره دې هم یو احوال واخله.
ومې خندل:
_همداسې ده.
یوه شیبه غلی وم، خو بیا مې په خندا وویل:
_وه هلکه ! دوهم واده ته دې څنګه زړه ښه کړ؟
ده یو سوړ اسویلی ویست:
_څه یې کیې، مجبوري ده، که نه اوس مې هم څمکه ورته وپلورله.
حیران شوم:
_څه مجبوري؟
په خواشینۍ یې وویل:
_کډه مې ناروغه ده، نور ماشومان نه شي راوړلی.

ketabton.com - The Digital Library

خوله مې وازه پاتې شوه:
ـڅه کیږي ظالمه! په پنځو کلونو کې خدای ځلور ماشومان درکړل. نور څه غواړې؟!
ده وخندل. ژېړ غاښونه یې ښکاره شول او خړې شونډې یې وخوځېدې:
ـزوروره! خدای دې د سړو کمی نه راولي.
ومې ویل:
ـولې؟ همدا ځلور زامن دې بس نه دي؟ دوئ سم وروزه، مکتب ورباندې ووایه او د کار خلک ورنه جوړ که.
خندا یې زور ونیو:
ـته هم اجبې خبرې کوې. په تربرونو کې له سړو پرته ژوند نه شي کیدای. ځلور تنه به نو څه وکړي؟
حیرانتیا مې لاپسې ډېره شوه. ده له چایو یو غوړپ وکړ او زیاته یې کړه:
ـډېر جنجالونه مې تر مخ پراته دي.
په حیرانتیا مې وپوښتل:
ـڅه جنجالونه؟ اوس خو دادی ارام ژوند لرې او بیا د جنجالونو یې له ډېر اولاد سره څه؟ ډېر ماشومان خو لا ډېر جنجالونه لري.
داخل یې په زوره وخندل. په اوږه یې لاس راکېښود او هماغسې یې په خندا کې وویل:
ـای ساده ګله! دعا کوه چې خدای نور زامن راکړي، ډېرې دعوې مې مخې ته پرتې دي.
یوه شیبه غلی شو. پټکی یې له سره لیرې کړ. په خپلو تورو څڼو کې یې ګوتې تېرې کړې او په جدي لهجه یې وویل:

ketabton.com - The Digital Library

ـ که خدای کول، لومړی به د حاجي بازو ملا ورماتوم. دی په خپلو چخړنو زامنو ډېر غره دی. بیا به دکلي میراو دکاریزه په اوبو کې منډم، ډېره ژبه وهي. وروسته به له ملک سره حساب کتاب کوم، ځمکه یې مفته رانه واخیسته او بیا به ټول کلي ته وایم چې اوس مو نو لاس خلاص او توره مو تېره.

ملګري مې له وروستۍ خبرې سره په ملا یو دروند سوک راکړ او په خندا یې وویل:

ـ تل اوږد فکر وهه ! چې سرې مې ډیر وي، بیا به کوم د نر زوی زما مخې ته ودرېږي؟ هه ! !

پای

ketabton.com - The Digital Library

قاتل

((يو قاتل په اعدام محکوم شو !))
دا عنوان د ورځپاڼې په لومړی مخ کې لیکلی و.
نوره لیکنه مې ولوسته:
((تېره میاشت یوه بېسواده کلیوال د ښار مشهور ډاکټر ...پر سګرټ دانی ووېشت، ډاکټر پر سر ولګېد ، ځای پر ځای یې ساه ورکړه، قاتل له مقاومته پرته پولیسو ونیو ، پرون یوې محکمې د پانسي حکم ورته واوراوه.))
ورځپاڼه مې پر مېز کېښوده، له ځان سره مې وویل:
ـآفرین ! دې ته وایي عدالت، دا وحشي باید خپله سزا ووینې !
نور مې سر پسې ونه ګرځاوه، ورې وم، کانتین ته لاړم، دیوه برګر فرمایش مې ورکړ، تیارېدا یې دوه ـ درې دقیقې وخت غوښت، ماتله شوم، ملګری مې مخامخ پر څوکۍ راته کېناست، چپس یې راوغوښتل، ورځپاڼه یې پر میز وغوړوله، ماته یې وکتل، ورو یې وویل:
دا خبر دې لوستی دی؟
سترګې مې ورواړوولې، ګوته یې پر هماغه عنوان ایښې وه:
((یو قاتل په اعدام محکوم شو !))
ورو مې وویل:
ـهو ! عدالت باید همداسې وي ! !
دی یوه شېبه غلی و ، وروسته یې شونډې وخوځېدې:

ketabton.com - The Digital Library

ورور يې راغلی و، ويل يې چې وکالت يې په غاړه واخلم ! دوی دبلې محکمې غوښتنه کړې !
يوه هلک د اخبار په کاغذ کې تاو شوی برګر راته ونيو. خوند يې بد نه و، خو ترشي يې ډېره پکې اچولې وه.
په ډکه خوله مې وويل:
_نو څه ته ګورې؟
ملګري مې اوږې پورته واچولې، شونډې يې وخوځېدې:
_نه شم کولای !
و مې خندل:
_غوړه ګوله نه ده، که څنګه؟
ويې ويل:
_نه ! ښې پيسې راکوي، خو وخت نه لرم، درې دوسيې راته پرتې دي ! داوخت يې ناره کړه !
_چپس نه شول، د غوايي غوښه شوه !
د هلک غږ مې واورېد:
_دا دی له کړايي مې راويستل !
ملګري مې سر وخوځاوه، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
_په دې ورځو کې کومه دوسيه پرمخ وړې؟
ځواب مې ورکړ:
_هيڅ ! بېکاره يم !
ويې ويل:
_نو څه ته ګورې ! دا دوسيه ته واخله !

ketabton.com - The Digital Library

د هغه وړاندیز مې خوښ شو، دقاتل دوروړد مبایل شمېره مې ورنه واخیسته، برګر مې وخوړ او په بېړه پورته دفتر ته وختم.

* * *

په یوه اوږد او تنګ دهلېز کې په یوه عسکر پسې روان وم، دواړو خواوو ته نمجن سمیټي دیوالونه وو، سوړ بوی ترې لګېده...عسکر ښي لورته وګرځېد، په هغه پسې مې ګړندي ګامونه واخیستل... زینې ښکته شوې وې، لاندې ثوړ شوم، تپه تیاره وه، د عسکري بوټونو په ټکا پسې تلم، د یوې درنې دروازې د خلاصېدو غږ پورته شو، عسکر وویل:

_دې خواته!

ور مخته شوم، یوه شېبه ودرېدم، سترګې مې له تیارې سره اشنا شوې، یوه وړه کوټه وه، کوچنۍ دریڅه یې درلوده، په دریڅه کې پنځ سیخونه ولاړ ول.

عسکر وویل:

_یو پاو وخت لرې!

له کوټې ووت، دروازه پورې شوه.

کونج ته مې وکتل، یو ه سړي تر ځان پتهو تاو کړی و، غولي ته یې وچې سترګې نیولې وې...

مخامخ ورته کېناستم، ورو مې وویل:

_زه وکیل یم، ما ستا له ورور سره خبرې وکړې، هغه غواړي چې ستا پر دوسیه له سره غور وشي.

ketabton.com - The Digital Library

ماتله شوم، خوسږي کوم غبرګون ونه ښود ، هماغسې ځړېدلی سر ناست و.

ورو مې وو يل:

_ګوره ! مورِ دومره وخت نه لرو ! زه ستا وکيل يم، په محکمه کې بايد له تا څخه دفاع وکړم، کېدای شي چې سزا دې راکښته شي، خو اول بايد په خبره پوه شم، کيسه څه وه؟تا ولې ډاکټر وواژه؟

نېغ يې راته وکتل..پوخ ځوان و ، سترګې يې پړسېدلې ښکارېدلې، ګڼه توره ږيره يې درلوده، لونګۍ يې تړلې وه.

ورو يې وويل:

_څه ګټه به وکي؟ ما...

په خبره کې ورولوېدم:

_دا قانون دی، ته د دوهمې او دريمې محکمې غوښتنه کولای شې، زه به هڅه وکړم چې د اعدام سزا دې په قيد واوړي، پنځلس کاله، شل کاله، فرق نه کوي، ژوندی خو به يې !

ويې خندل، خو خندا يې ډېره ترخه وه.

حوصله مې سرته راغله، په کاوړ مې وويل:

_تا ولې د ښار مشهور ډاکټر وواژه؟

خندا يې زور ونيو ، ښه شېبه يې وخندل، ما په حيرانۍ ورته کتل، سږی د اعصابو له خوا سم نه شو راته ښکاره، خو وروسته يو دم غلی شو ،

ورو يې وويل:

_هغه قاتل و !

په حيرانۍ مې ورته وکتل، ومې ويل:

ketabton.com - The Digital Library

ـ ته څه وایې؟ ! هغه د ښار مشهور ډاکټر و ، ښه نوم یې درلود ، په عزت یاد ېده !

یوه شېبه یې راته وکتل، وروسته یې یو دم وخندل، په ملنډو یې وویل:

ـ ځه وکیل صیب ! ځه ! زما غم مه کوه ! نه مې یې په کار !

دې سپکاوي خوند رانه کړ، په غوسه مې وویل:

ـ زه له ډېرو مجرمینو سره غرېدلی یم، خو ته په ټولوکې ناپوه یې، په خپل خیر نه پوهېږې !

له دې سره ولاړ شوم، خو سړي د پطلانه تر پایڅې ونیولم، ورو یې وویل:

ـ کېنه ! دومره تیزي مه کوه !

کېناستم.

سړی یوه شېبه غلی و، وروسته یې وویل:

ـ زه دهقان سړی یم، په چا مې کار نه درلود، یوه ګوله وچه، لنده رارسیده، قناعت مې کاوه، له خپل ژونده راضي وم.

دوه میاشتې مخکې مې د ژنې زوی په ګېډه درد شو، اول یې درد کم و، دومره سر مو پسې ونه ګرځاوه، خو وروسته یې له درده ټوپکې شروع کړې، مور یې بادیان ورته وټکول، ، توده خښته یې پر نامه ورکېښوده، د کلي له ملا یې تاویز ورته راوړ، خو ګټه یې ونه کړه، هلک لټ په لته اوښت، ټوله شپه ترې راګرځېدو، مور یې ژړل، تر سهاره ویښ وو.

په سپېده چاود کې مو ګاونډیان خبر کړل، له بل کلي یې موټر راووست، هلک مو د ولسوالۍ بازار ته ورساوه، هلته یواځې یو

ketabton.com - The Digital Library

ډاکتر و ، د غاښونو ډاکتر، ویل یې چې د اپنډیسي علایم لري، باید ژر تر ژره ښار ته ورسول شي.
له هماغه موټر سره مې خبره خلاصه کړه، پاخه سړک ته وختو، پوره یو ساعت مو مزل وکړ، لمر نوی راختلی و چې ښارته راورسیدو، په یوه درملتون کې مو د یوه تکړه ډاکټر پوښتنه وکړه، ادرس یې راکړ، هلک مو ډاکټر ته راورساوه.
سړی غلی شو، ما ورته وکتل، د دریځې په تتته سپینه رڼا کې یې سترګې له اوښکو ډکې وې... وروسته یې پزه پورته کش کړه، ورو یې وویل:
هلک مو په یوه اوږده څوکۍ څملاوه، ډاکتر یې سرته ودرېد، د هلک ګېډه یې څو ځله کېکاږله...وروسته یې د هغه له متېه وینه واخیسته، پر کوچني کاغذ یې څه ولیکل، را یاده یې کړه چې وینه د معاینې له پاره لابراتوار ته یوسم !
هلته یې پوره پنځلس سوه اوغانۍ رانه یووړې، بېرته پورته وختم، ډاکتر نور ناروغان کتل، پاو وروسته نوبت راورسید، کاغذ مې ورکړ، سر یې وخوځاوه، ورو یې وویل:
_هلک اپنډکس دی.. باید ژر تر ژره عملیات شي.
بیا یې یو کاغذ راته ونیو، اوږد لیست و، ویې ویل چې دا سامان د عملیات له پاره دی،لاندې دواخانې ته ورشه !
په دواخانه کې یې یوه غټه پلاستیکي کڅوړه له ستنو، پختې، پلسترونواو... راته ډکه کړه، پاتې پیسې مې ورکړې، کله چې پورته وختم، ډاکتر بل کاغذ راته ونیو، کاغذ ته مې وکتل، په یوه ځای کې له دولسو سره درې تکې لیکلي وو، نور پرې پوه نه شوم.

ketabton.com - The Digital Library

ډاکتر وویل:

_ته باید د عملیات له پاره دولس زره اوغانۍ تحویل کړې !

خوله مې وازه پاتې شوه، په بیړه مې خپل جېبونه ولټول، یو نیم سل اوغانۍ راسره پاتې وې.

په منډه د هلیز ته ووتم، هلک لټې په لټه اوښت، مور یې ژړل...

له مور سره راغلو دوو کلیوالو ته مې د پیسو وویل، دواړو جېبونو ته لاس کړ، یواځې دوه نیم زره اوغانۍ برابرې شوې.

بېرته ډاکتر ته ورغلم، ده یو ناروغ کوت...په خواره خوله مې وویل:

_ډاکتر صیب ! له مور سره یواځې دوه نیم زره اوغانۍ دي.

برګ یې راته وکتل

د خواست په ژبه مې وویل:

_خیر دی، ته عملیات شروع کړه ! زه به له کلي پیسې راوړم.

پرته له دې چې راته وګوري، ورو یې وویل:

_کاکا جانه ! دا شخصي کلینیک دی !

غوني مې زیږه شول، ډاکتر مې تر خرېلې زنې ونیو، هغه شاته شو، په خشکه یې وویل:

_ته ولې نه پوهیږې، دا شخصي روغتون دی، دلته هر څه په پیسو دي.

له دې سره یې ګړۍ ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

_وخت نه لرم، که پیسې برابرولی شې، نو هلک به عملیات کړم، که نه بل ځای مې وعده ده، باید د یوه ناروغ لیدو ته ورشم !

د هلک چیغه مې واورېده...کېناستم، پښو ته ور ولوېدم، خو هغه یو ګام شاته شو، لاړ، خپله سپینه چپنه یې ویسته، بکس ته یې لاس کړ، تر مخ یې ودرېدم، په خواره خوله مې وویل:

ketabton.com - The Digital Library

ـد خدای له پاره ! درېږ، څلور ساعته وروسته دې پیسې وغواړه، خو...
په خبره کې راولوېد:
ـ ته ولې نه پوهېږې ! وخت مه ضایع کوه ! لاړ شه او هلک یوه دولتي روغتون ته وسوه !
داوخت یو تیلیفون ورته راغی، له سلام وروسته یې یودم وخندل، په خبرو خبرو د ورسۍ خواته روان شو.
په بیړه دهلیز ته ووتم، هلک ارام پروت و، سترګې یې سپینې راختلې وې، لنډه لنډه ساه یې وهله...
د ګاونډیانو په مرسته مو تر پښو او لاسو ونیو، پر زینو مو کښته کړ، هلک مو د موټر په شاتني سیټ کې پرېیست، په بیړه دواخانې ته ورغلم، د یوه نږدې دولتي روغتون ادرس یې راته ولیکه، د باندې را ووتم، تر موټر ګڼ کسان راتاو ول، ورغلم، مېرمن مې پر پاخه سړک پرته وه، له خولې یې سپین ځګونه تویدل، موټر ته مې وکتل، یوه ګاونډې زما د زوی ژامه ورتړله...پر سترګو مې تیاره راغله، ساه مې بنده بنده کېده، سر مې دروند و، منډه مې کړه، پر زینو وختم، ډاکتر له شیشې څخه د باندر کتل، په تیلیفون کې یې خبرې کولې، خندل یې...لړمون مې اور واخیست، د مېز پر سر یوه سګرټ دانۍ ایښې وه، لاس مې ور وغځاوه، درنه راته واېسېدله، فکر کوم چې له ډبرې جوړه وه، سګرټ دانۍ مې پورته کړه، ټول زور مې په ښي لاس کې راټول کړ، سګرټ داني د سړي پر ککرۍ ولګېده، اخ ته هم پاتې نه شو، سپینې سترګې راواوښت.
سړی غلی شو. ما ورته وکتل، له سترګو یې رڼې اوښکې روانې وې...وروسته یې سر پورته کړ، په ژړغوني غږ یې وویل:

ketabton.com - The Digital Library

ـقتلونه مختلف دي، څوک يې برالا وژنې او څوک يې هم؟!!!
سړي يو دم وژړل او خبرې يې پرې شوې.

پای

ketabton.com - The Digital Library

وېره

ما ډېرې وېربدلې خيرې لېدلي دي، خو کلونه ووتل، يوه څېره مې لاتر اوسه له ذهنه نه وځي.
دا پخوانۍ خبره ده، هغه وخت کوچنی وم، ډېر کوچينی، خو ښه مې په زړه دي، بدنۍ او چلمچي مې پورته کولای شوی، نېکه ته به ما لاسونه ور پريمينځل.
نيکه هډور سړی و، نه مې هېرېږي، چنګ برېتونه يې لرل، چونډاره کوچيانی کميس به يې اغوست او سپيني څڼې به يې له وربښمينې ژېړې لونګۍ راوتلې وې.
يو ماخوستن نيکه جومات ته ډوډۍ وغوښته، دا کومه نوې خبره نه وه، ده به ميلمنو ته په جومات کې ډوډۍ ورکوله. جومات د کلاه دروازې ته نږدې تر برج لاندې و، يوه اضافه خونه يې درلوده، دې ته به يې د سنتو ځای وايه، خو په اصل کې د کليوالو د ناستې کوټه وه، دوی به ترناوخته ناست ول، د ماخستن تر لمانځه وروسته به کورونو ته تلل.
په هغه ماخوستن ما ډوډۍ وروړه، په زړه مې دي، د ښوروا يوه کاسه وه. کله چې کوټې ته ورننوتم، له نيکه سره يو ډنګر سړی ناست و، له عمره پوخ ښکارېده، مونډۍ ږيره يې درلوده او ګولې ته به يې خوله تر اندازې زياته خلاصوله.
دوئ تر ناوخته ناست ول، خبرې يې کولې او کله کله به يې خندل. له غرېدا پوه شوم چې سړی له لېرې راغلی او نيکه له پخوا پېژني.

ketabton.com - The Digital Library

دوئ تر ډېره له يوې او بلې وغږېدل، بيا د دروازې کړپ شو، تره مې له بسترې سره کوټې ته راغی، ناڅاپه د ميلمه خبرې پرې شوې، ما وروکتل، څېره يې نيولې وه، په وېره يې وويل:

_زه دلته نه شم وېدېدای.

نيکه په حيرانۍ ورته وکتل، د ميلمه شونډې وخوځېدې:

_ته خو پوهېږې ! زه بدې لرم.

نيکه وخندل:

_هيڅ خبره نه ده، دلته په امن کې يې، درې شواروزه لار دې وهلې، بيا هم وېرېږې !

د سړي تندي ګونځې پيدا کړې، په خواره خوله يې وويل:

_د خدای له پاره ! ما ته په کلاه کې ځای جوړ که، بام دې وي، غوجله دې وي، خو دلته نه شم وېدېدای.

سړی يوه شېبه غلی شو، وروسته يې نيکه ته وکتل، د خواست په ژبه يې وويل:

_تا بدې نه ده ليدلې، که نه دا خبره دې نه کوله.

پای

ketabton.com - The Digital Library

لېونی

بوډا وويل:
_ته يې نه پېژنې ! د ملک تور لور ده، ما په پېغلتوب کې لېدلې وه، ښا پست يې نوم درلود ، تورپېکۍ نومېده. پر هغې مين و.
يوې ښځې په بېړه پر خپل مخ پوړونۍ ورکش کړ، لېوني ته يې وکتل، په ډېران کې يې ګونډې وهلې وې، څپولي ږيره يې درلوده، ګرېن يې شکيدلی و او له کثافاتو يې د سيروم کڅوړې او پلاستيکي ستنې ور ټولولې.
د ښځې سترګې له اوښکو ډکې شوې، تر ډېره يې ليوني ته وکتل، بيا يې د ټکرۍ له کونجه بوډا ته سترګې ور واړولې، هغه دوه درې ګامه ليرې د يوه ځوان تر څنګ ناست و. وروسته يې په يوه تېرېدونکي سړي پسې ، چې سپينه چپنه يې اغوستې وه، چيغه کړه !
_ډاکټر صيب ! دا زموږ د خوارانو وار به کله را رسيږي؟ ټکنده غرمه دې کړه !
سړي کوم ځواب ور نه کړ.
بوډا په لوړ غږ وويل:
_مرداره مو کړه !
سړي په غوسه ور ته وکتل، څه يې و نه ويل او کلينيک ته ننوت.
د بوډا تر څنګ ناست ځوان وويل:
_سړی دې يوه روپۍ کړ.
بوډا څه ونه ويل ، له ځمکې يې يو خلکی ور پورته کړ او په خاورو کې د ليکو پر ايستلو بوخت شو.
د ځوان شونډې و خوځېدې:

ketabton.com - The Digital Library

ـښه ځواني يې ده.
د بوډا تندی تریو شو ، په خشکه يې وویل:
ـخود نو ! د ورځې درې څلور شله مریضان ګوري، سل اوغانۍ فیس اخلي، لمر يې نه دی لېدلی، ته زمونږ غوندې کولبه پرې و کړه. بیا يې ګوره چې د پالېز ډاروونکی ورنه جوړيږي که نه؟ !
ځوان په خبره کې ور ولوېد:
ـځه بابولاله وايې ! لیونی در یادوم، ته ورته وګوره، هډور ځوان دی.
ښځې بې اختیاره له خپل غوږ څخه وښنته لیرې کړل.
بوډا وویل:
ـاوس خو لکه لوټه خړ پړ ښکاري، که تا په ژنیتوب کې لېدلای وای، د ګوتې غمی و، غمی !
ځوان یوه شېبه غلی و ، بیا يې د خپلي سدرۍ جیب ته لاس کړ، شنه پلاستیکي وړه کخوړه يې راوښسته، یوه چونډۍ نصوار يې تر ژبې لاندې کړل، ورو يې وویل:
ـنومره دي څوومه ده؟
د بوډا تندي ګونځې پیدا کړې:
ـنه پوهیږم، نوم يې ولیکه، خو وخت ډېر ووت.
وروسته يې دوو دریو نفرو ته اشاره وکړه، ورو يې وویل:
ـدوئ تر ما مخکې راغلي وو.
ځوان نصوار تو کړل، خاورې يې پرې واړولې، لیوني ته يې وکتل، ویې ویل:
ـته يې کیسه راته وکه !
بوډا یوه شېبه غلی شو ، ښځې رډې سترګې ورته نیولې وې، وروسته يې وویل:

ketabton.com - The Digital Library

ـ درته و مې ويل چې د تور ملک په لور مين و ، پلار يې نه ورکوله،نجلۍ يې د بل يوه په نامه کړه، دی هم ليونی شو ، بس !

ـنو مينه څوک ليونی کولای شي؟

ـنه پوهېږم، ورشه ! ليونی به درته ووايي !

دا وخت د کلينيک په دروازه کې يوه تن چيغه کړه !

ـد ملک تور لور، تورپيکۍ !

چا ځواب ور نه کړ.

سړي په لوړ غږ خپله خبره تکرار کړه !

ـد ملک تور لور تورپيکۍ !

دا وخت يوې اووه کلنې نجلۍ د ښځې او ړو ته ځنډ ورکړ، ښځې ټکان وخوړ، په بيړه يې ورته وکتل، نجلۍ وويل:

ـمورې ! نوم دې نه اورې ! نوبت دې دی.

پای

ketabton.com - The Digital Library

اولاد

کارغه په تنګه دره کې انګازې خورې کړې:
کاغ، کاغ، کاغ...
ببرته يې وزرې ولړزېدې، په خپلو ژېړو پښويې زور وکړ، له تېرې پربښې پورته شو، لاندې يې په دره کې د ولاړو کليوالو پر سر يوه دوره وخوړه او د يوې ونې په يوه وچ ښاخ کېناست:
کاغ، کاغ، کاغ...
ولاړو خلکو سترګې ور واړولې، يوه تيږې ته لاس کړ. کارغه والوت، خو ببرته لنډ راوګرځېد اويوه هسکه يې دناستې لپاره غوره کړه. داسې ښکارېده، چې په خوړ کې يې د خوسا غوښې له بوی څخه تمه نه خته.
وروسته په ولاړو خلکو کې يوه منډه کړه، ځای په ځای ودرېد، په بيړه يې مول خلاص کړ او په دره کې د کانګو او استفراق غږ پورته شو.
خلکو يو بل ته وکتل، ټولو خپلې لونګۍ تر پزو تاو کړې وې، په سترګو کې يې له خواشينۍ سره سره، کرکه هم پرته وه
وروسته د درې په پورتنې سر کې د ورو تيرو د ښوېدو غږ پورته شو، د خلکو غږۍ اوږدې شوې، يوه سړي منډې را وهلې... پټکی يې په غاړه کې ول ول پروت و او سپينه ږيره يې باد يوې خواته اړولې وه.
کله چې ډلې ته ور ورسېد، ځای پر ځای ودرېد، بيا يې څو لړزانده ګامونه واخيستل، لوڅو پښو يې د خوړ په سپينو ورو تيرو دوينو سره ټاپونه پرېښودل.

ketabton.com - The Digital Library

بوډا د یوه پړمخي پراته ځوان سر ته ودرېد ، لینګي یې ولړځېدل او کله چې یې خوار ځنګنونه پر ورړو تیږو ولګېدل، د شنو مچانو بنګی شو. د بوډا چاودې او نرۍ ګوتې د سړي پر اوږه ولګېدې، هغه یې ستوني ستغ را واړاوه، په ځیر ځیر یې ورته وکتل، د سړي تور او ګاړګوتي ویښته سپیره وو، مخ یې شین او پړسیدلی ښکارېده او لوخې تورې سترګې یې له ژېړو مېږیانو ډکې وې.
بوډا یوه شېبه په ځیر ځیر ورته وکتل. بیا پر پراته سړي ور پرېوت، د هغه مخ یې په ښکلولو ښکلولو لوند کړ او په تنګه دره کې یوه تېره کوکه تاو را تاو شوه !
_اه زویه !اه زویه ! اه.....

پای

ketabton.com - The Digital Library

دوه شپې

تیلیفون وشرنګېد...
پر تخت پرتې څوانې ښځې سترګې رڼې کړې، د خوب د ګروپ په سره او تته رڼا کې یې د دیوالي ساعت ته وکتل، د شپې یوه بجه وه، کوچني مېز ته ور وښویده، ګوشی یې پورته کړه او په خوبولي غږ یې وویل:
_څوک یې؟
غورږ یې و تخنېد:
_اه ! ګراني، زه یم.
ښځې یو اوږد اررمی ویست، ورو یې وپوښتل:
_څنګه یې؟
_ښه یم، ګراني ! ما وبخښه، پوهېدم چې ویده یې، خو څه وکم، ډېره مې یاد بدې.
ښځې خبره ور پرې کړه !
_څه وخت راځې؟
مقابل لوري وویل:
_بس ! د طیارې ټکت مې اخیسی دی، د تجارت کارونه دي، که خدای کول، درېیمه به په کور کې یم.
ښځې یو سوړ اسویلی ویست، تندي یې ګونځې پیدا کړې، خوله یې خبرو ته جوړوله چې سړي وار رومبی کړ:
_اه ! ګراني ! پوهیږې چې څومره درپسې خپه یم، اووه ورځې مې نه یې لیدلې، دا زما له پاره ډېر وخت دی، اه د زړه سره ! ژوند له تا پرته څومره تریخ دی، هو

ketabton.com - The Digital Library

رښتیا ! نن مې د سرو زرو یوه ښکلې غاړکۍ درته واخیستله، ډېره قیمتي ده، الماس پکې کار شویدي، ستا له سپینې نرۍ غاړې سره ډېره جوړه ده، یوه بله به درته وکم، ما زمونږ راتلونکي ماشوم ته نوم خوښ کړیدی، ښکلی نوم دی، خوښ به دې شي، درته یې ووایم !

ښځه په خبره کې ور ولویده:

_گرانه ! ستا روغتیا ته اندېښمنه شوم، سترې به یې، ناوخته دی، اوس آرام وکه، سبا به سره غږېږو.

سړي په خوند وویل:

_دا دوه ساعته لټې په لټه اوړم، خو ستا پاکه او معصومه څېره مې تر سترگو سترگو کیږي، کله ویدېدی شم. پوهېږم، ته به هم تر ډېره زما په فکر کې وې، همداسې نه ده؟ !

د ښځې شونډې و خوځېدې:

_همداسې ده.

سړي وویل:

_ښه گرانې، دادی ما ستا په یاد سترگې سره ور ورستې، په دې هیله چې په خوب کې دې ووینم، زما په اړه فکر مه کوه ! ښه شپه.

ښځې په بیړه گوشۍ کېښوده، وروځې یې سره ورغلې، په خشکه یې وویل:

_احمقه ! ! !

د هغې ترخنگ پراته ځوان څنگ بدل کړ، پرته له دې چې سترگې رڼې کړې، شونډې یې وخوځیدې:

_څوک و؟

_خاوند مې، ویل یې چې درې ورځې وروسته درځم.

ketabton.com - The Digital Library

ځوان د هغې تر نرۍ، سپينې غاړې لاس تاو کړ، د ځان خواته يې ړنګه کړه، ورو يې وويل:
_خوا مه بدوه ! دوه له خونده ډکې شپې خو لا پاتې دي.

پای

ketabton.com - The Digital Library

د موږکانو پاچاهي

ځوان موږک وویل:
ـ پلاره ! د پنیر دا ټوټه ډېره خوندوره ده.
زوړ موږک د پنیر ټوټه ور واخیسته، تېره غاښونه یې پرې ټینګ کړل، اوږد وغځید او بیا یې سر پورته نه شو.
د ځوان موږک کوچنۍ ګردې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ښه شېبه یې وژړل، بیا یې پر خپله اوږده لکۍ کارتن وډباوه او شېبه وروسته څو نري موږکان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري څخه کارټن ته ور ننوتل. ځوان موږک امر وکړ چې د ده د پلار پړسیدلی جسد له کارټن څخه وباسي او د جوارو د پټي په یوه کونج کې خاورې پرې واړوي.
په لنډه موده کې آوازه خپره شوه چې ځوان موږک خپل پلار وژلی، ده ته یې د پنیر په ټوټه کې زهر ورکړي او د جوارو د پټي اوسیدونکي موږکان یې د زاړه پاچا له ظلمه ژغورلي دي.
ځوان موږک امر وکړ چې د جوارو د پټي ټول اوسیدونکي موږکان دې لوی کارټن ته نږدې حاضر شي. د ده امر په لنډه موده کې پر ځای شو ، یوه چاغ موږک د پیپسي یو زنګ وهلی ټیمي بوتل وټنګاوه او په لنډ وخت کې لوی او واړه موږکان تر کارتن را تاو شول. دوی ټول غلي، ډنګر، عاجزه او وېرېدلي ښکارېدل. ځوان موږک د کارتن سر ته وخوت او په لوړ غږ یې وویل:
ـ ما د جوارو د پټي د اوسیدونکو موږکانو لپاره یوه لویه قرباني ورکړه، خپل پلار مې وواژه او تاسو مې د هغه له ظلمه خلاص کړئ.

ketabton.com - The Digital Library

له دې هیسته به د ظلم په نو م څه نه وي، امر کوم چې د غوړو د لوی ټیم دروازه خلاصه او ټول بندي موږکان خوشي شي. هر څوک حق لري چې آزاد ژوند وکړي، خواړه ولري او ان که د پاچا په ورځنیو کارونو کې کومه نیمګړتیا ووینې، خپل غږ پورته کولای شي. زما لومړی ګام به دا وي چې نوي وزیران و ټاکم، مخلص وزیران، داسې چې له عادي موږکانو سره کوم توپیر ونه لري، ټول خپل غږ اوچت کړای شي او د جوارو د پټي له حاصلاتو څخه په سمه او منصفانه توګه ګټه واخلي.

خو د دې کار لپاره ستاسو مرستې ته اړتیا لرم، زما د پلار د واکمنۍ په مهال لوږه وه، د خوړو لپاره څه نه موندل کېدل، خپلمنځي جګړې وې او د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل، موږ به هڅه وکړو چې په ګډه دا پټی بیرته زرغون کړو او ټول د اسراتمند ژوند څښتنان شو، موږ د خپلو ګاونډیو نورو پټیو له اوسیدونکو موږکانو سره دوستانه اړیکي غواړو ، د دوئ کروندو ته په درنه سترګه ګورو او له دوئ څخه هم تمه لرو چې د جوارو د پټي د حدودو درناوی وکړي.

ځوان موږک د اتحاد، د پټي د بیا زرغونېدو او د بیان دا زادۍ په اړه اوږدې خبرې وکړې، د ده هرې خبرې ته به د جوارو د پټي اوسیدونکو موږکانو دخوشالۍ په بڼه خپلې لکۍ خوځولې او ژوندی دې وي ځوان پاچا، د ظلم اوتیارې دوره نوره تیره شوه، موږ د خپل پټي ابادي غواړو او داسې نور شعارونه ورکول کېدل.

د ځوان پاچا لومړنی کار د دریو نویو وزیرانو انتخابول وو، ده هغه وزیران وټاکل چې د ده له پلاره یې بڼه خوله نه وهله.

د پاچاهۍ په دوهمه ورځ یې په کارتن کې پروړه هو اره کړه او کارتن یې د مهمو جلسو لپاره غوره ځای وګاڼه. د غوړو له ټیم څخه هم هغه موږکان خو شي شول

ketabton.com - The Digital Library

چې د ده د پلار د واکمنی پر مهال د جوارو له پټي څخه د غلا ، له پاچا سره د مخالفت او د نورو موږکانو د ځورولو په تورونو نیول شوي وو.
د جوارو د پټي موږکان خوشاله ښکارېدل، دوئ د زوړ پاچا له ظلمه خلاص شوي وو او خپله راتلونکې یې ښه لیدله.
ځوان پاچا هم تمه درلوده چې د جوارو پټی اباد و ویني، موږکا ن د پټي له ابادۍ سره مینه پیدا کړي او په راتلونکي کې ارام ژوند ولري. ده د جوارو د پټي او سیدونکو موکانو ته زیری ورکاوه چې ډېر ژر به په نس ماړه شي او هر یو به په سوله کې ژوند وکړي.
ځوان پاچا یوه اوونۍ وروسته د عمومي کندو ور خلاص کړ او په کندو کې د پرتو جوارو یوه برخه یې د پټي پر موږکانو ووېشله، دا جوار د لسو ورځو لپاره بس وو ، په دې موده کې یو موږک هم په خوراک پسې د باندې را ونه ووت، ټول په خپلو غارونو کې پراته وو، خوراک په اسانۍ ور رسېده او بدنونو یې وازګي پیدا کړې وې، خو کله چې ذخیره جوار خلاص شول او خوبولي د باندې را ووتل، پټی تر پخوا سپېره ښکارېده.
موږکان بیا تر کارتن را تاو شول، دوئ د نورو خوړو خواست وکړ، خو ځوان پاچا د جوارو ژېړو بوټو ته اشاره وکړه او ویې ویل چې که دوئ په ګډه پټي ته له نږدې لښتي څخه اوبه ورخوشې کړي، د جوارو بوټي بیرته شنه کېدای شي..
ده زیاته کړه چې موږکان ډېر دي او په ګډه پخپلو تېرو نوکانو دا کار کولای شي، خو د موږکانو لوږې شرط په کندو کې د پاتې جوارو ورکول وو.
پاچا د دوئ خبره ومنله او له کندو څخه یې د یوې اوونۍ نور خوراک هم ورکړ، اووه ورځې نورې هم ووتې، خو پټی همداسې وچ پا تې شو.
په دریم ځل چې د پټي موږکانو د خوراک خواست وکړ، پاچا د دوئ غوښتنه ونه منله، دلیل یې دا وو چې موږکان به ترڅو په سوال چلیږي، دوی باید په

ketabton.com - The Digital Library

خپله کار وکړي، د پتې په زرغونېدو کې برخه واخلي او د خوراک لپاره یو څه وموم‌ي.
د ځوان پاچا دا خبره د پتې په موږکانو ښه ونه لګېده او یوه پاچاېي کفایته وګڼه. دي سپکاوي وزیرانو ته غوسه وروسته او ګنهګار موږک ته یې د سزا غوښتنه وکړه، خو پاچا په سړه سینه وویل چې د پتې موږکان په ازاده خپل غږ پورته کولای شي او دا د دوئ حق دی.
دریم ځل د پتې پر موږکانو په کندو کې پاتې ټول جوار وویشل شول، خو دوئ د پتې له ابادۍ سره کومه دلچسپي ونه ښوده. د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل...
څه موده وروسته بیا خوبولي موږکان له خپلو سوړو را ووتل او تر کارتن راتاو شول. داځل د ځوان پاچا په خبرو کې نا امېدي ډېره لېدل کېده، ده په عاجزۍ وویل چې په کندو کې نور څه نه دي پاتې، د جوارو د پتې موږکان باید پخپله کار وکړي، پتې زرغون کړي او ځانونو ته خواړه پیدا کړي.
د هغه په دې خبرو د موږکانو غوسه راوپارېده، ځوان پاچا ته یې وویل چې له دوئ سره یې کړې ژمنې پوره نه کړې، د موږکانو د خوړو غم یې ونه خوړ او د جوارو د پتې او سیدونکو موږکانو ته یې هوسا ژوند ور په برخه نه کړ.
وروسته دوه موږکان په چټکۍ سره د کارتن سرته وختل، یوه د پاچا پر لکۍ خوله ور ولګوله او بل یې یو بریت ور وشکاوه.
د وزیرانو سترګې رډې راوختې، خو پاچا ارامی ته راوبلل، وروسته په کارتن کې یوه عاجله جلسه ونیول شوه، پاچا خواشینی و او د موضوع په حل پسې ګرځېده. یوه زوړ وزیر د خبرو اجازه واخیسته، ویې ویل چې تر ډېره موږ پخپله ملامت یو، د پتې موږکانو ته مو له حده تېره ازادي ورکړه، په دوئ مو مفت خواړه ووېشل، سوالګر مو اموخته کړل او همدا علت دی چې دوی اوس پخپله په خوړو پسې نه ګرځي.

ketabton.com - The Digital Library

یوه بل وزیر وویل چې د جوارو د پټي موږکانو پخوا تر دې ډیر سخت ژوند درلود ، لوږه وه، نېستي وه،جګړه وه، خوله پاچا څخه يې سترګه کېده، په سوال نه وو اموخته او هرڅه به يې پخپله موندل.

دریم وزیر یاده کړه چې هغه وخت قانون و ، حکومت و ، سزا وه، پوښتنه وه او مجرمین به په بند کې لوېدل، خو اوس داسې څه نه شته، ان بدیخانه هم نه لرو ، هر څوک چې هرڅه غواړي تر سره کوي يې ، لږ څه جدیت په کار دی، تېره ورځ د جوارو تر یوې لویې پاټې لاندې یو موږک مړ پروت و، په غاړه يې کوم بل موږک خوله ور لګولې وه، خو چا يې پوښتنه ونه کړه.

زوړ وزیر د بندیخانې د بیا جوړېدو غوښتنه وکړه، خو پاچا دا وړاندیز ونه مانه او ویې ویل چې دی د سزا کلک مخالف دی.

په دې توګه ورځې تېرې شوې، حالات خراب شول، لومړی غلاوو زور ونیو ، بیا وژنې شروع شوې او په پای کې د جوارو پټی په سپېره ډاګ بدل شو ، د خوراک لپاره هیڅ هم نه موندل کېدل، لویو موږکانو به کوچنې موږکان پټول او خوړل به يې.

نور نو د جوارو په پټي کې د سکون او ابادۍ په نوم څه نه وو پاتې، ګډوډي ډېره وه، وچې پاڼې په وینو سرې وې او ان د ګاونډیو پټیو موږکان به هم د جوارو پټي ته په رڼا ورځ ور تلل او کوچنې موږکان به يې تښتول.

د ځوان پاچا خواشیني هم ورو ورو ډېرېدله، هره ورځ به ترخه خبرونه ور رسېدل، غلاوې او قتلونه ډېر شوي وو ، ګاونډیو تېری کاوه، د پټي وچېدو يې زړه خوړ، چا يې خبره نه منله او ان وزیران هم د پاچا د خبرو په وړاندې بې اعتنا وو. د پاچا بریت په لنډه موده کې سپین شول.

په پای کې ځوان پاچا بله چاره نه لېده، اړ شو چې له ګاونډیو څخه د خلاصون په هیله له یوې پیشو څخه مرسته وغواړي، پیشو په خوشالۍ دا وړاندیز

ketabton.com - The Digital Library

ومانه، دا به د جوارو د پتې په پولو ګرځېده او هغه موږک به يې خوړ چې له پولې به را اووښت، خو دې کار زحمت درلود ، منډې يې غوښتې او بېخوبۍ ته ضرورت پېښېده ، ځکه نو پیشو ډېره ژر ستړې شوه ،خو وروسته يې اسانه چاره ومونده، دا د جوارو د پټې په موږکانو روږدې شوه او په ډېرې اسانۍ سره به يې هره ورځ د پتې درې څلور موږکان تر ستوني تېرول. د پیشو په دې کار پاچا هم خبر و ، خو له وېرې يې څه نه ويل.

ځوان پاچا په لنډه موده کې غمونو زوړ کړ، ملا يې کړوپه شوه او کله چې يو سهار وزيران کارتن ته ور ننوتل، پاچا په يوه کونج کې ستوني ستغ پروت و ، سترګې يې پټې وې، زړه يې غمونو درولی و او بدن يې پړسیدلی ښکارېده.

پای

ketabton.com - The Digital Library

بدمرغي

نجلۍ پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به يې چيغه کړه، لاسونو ته ور لوېدلي ځنځيرونه به يې وشرنګېدل، سر به يې پورته کړ او بدن به يې ټکان وخوړ. تر هغې راګرځيدلي کسان خواشيني وو، دوئ په راوتلو رډو سترګوځواني نجلۍ ته کتل او په خبرو کې يې ګونځې ښکارېدلې.
په ولاړو کسانو کې يوه چيغه کړنه !
_تور کوډګر ناوخته شو !
تر څنګ ولاړ سړي په عاجزی وويل:
_د پاچا عمر دې ډېر وي، په تور کوډګر پسې مو عسکر لېږلي دي، دوئ د سهار په خړه کې حرکت وکړ،اوس بايد را ورسېږي، سپېره غره ته تګ، يوه ورځ مزل غواړي.
پاچا خپله اوږده چپنه ورټوله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکی ژېړ تاج يې له سره ليرېکړ او په خپلو اوږدو سپينو څڼو کې يې ګوتې تېرې کړې. يوه شېبه غلی و، وروسته يې ډډ غږ د ماڼۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس وکړ:
_که زما په لور څه وشول، تاسو به تر تېغ تېر کم.
دولاړو درباريانو سرونه وځړېدل، په خبرو کې يې وېره ښکارېدله او وزيرانو خپل ژوند په خطر کې ليد.
يو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شيشو څخه ماڼۍ ته ژېړه رڼا رالوېدلې وه او د درباريانو اوږدې زريني چپنې ځلېدلې.

د پاچا غوسه ورو ورو ډېرېدله، خولې یې ځګونه پیدا کړي وو او د خپلې اوږدې توري تر طلایي موټ یې د ښي لاس ګوتې تاوې وې.
چوپه چوپتیا وه، کله کله به د نجلۍ لاسونو او پښو ته ور لوېدلو ځنځیرونو شرنګ وکړ، چیغه به یې له خولې را ووته او بېرته به بېسده پرېوته.
لمر په لوېدو و چې د ماښۍ یوه عسکر د تور کوډګر د رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزیرانو د سالون لویې دروازې ته وچې سترګې نېولې وې او ټولو د تور کوډګر د راتلو انتظار ایست. شېبه وروسته یو زوړ سړی رابنکاره شو، دی تک تور و، ګڼه ږیره یې درلوده او پر نرۍ غاړه پورې یې په خړسپنسي پیبلو ځو هډوکو ټال خوړ.
پاچا او درباریانو د احترام په بڼه خپل سرونه ټیټ کړل، خو تور کوډګر مخ ور وانه ړاوه، لاړ او د نجلۍ تر څنګ پر کټ کېناست. بنه شېبه یې هغې ته وکتل، د نجلۍ اوږده بانه نبغ ولاړ وو، تر سترګو یې یوه توره حلقه راګرځیدلې وه او پر سرو شونډو یې سپین ځګ پروت و. تور کوډګر خپلې زړې خورجینې ته لاس کړ، د انسان ککرۍ، د پښو دوه اوږده هډوکي او یو خیرن جام یې راوېستل، وروسته ودرېد، له ځان سره یې څه وویل او ترکټ ځو ځله را تاو شو.
پاچا په خواره خوله وویل:
ـ زه په تور کوډګر باور لرم.
تور کوډګر هغه ته وکتل، خو څه یې ونه ویل، هماغسې یې شونډې خوځېدلې او دا سې کلمات یې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل.
د کوډګر شونډې تر ډېره خوځیدلې، بیا د نجلۍ تر څنګ کېناست، خورجین ته یې لاس ور وغځاوه، یو سپین بوتل یې راویست او کله چې یې د بوتل اوبه په جام کې واچولې، له جام څخه یو تور لوګی پورته شو، له دې سره د نجلۍ سترګې رنې شوې، ځنځیرونه وشرنګیدل او تور کوډګر چیغه کړه!

ketabton.com - The Digital Library

ـاي شیطاني اروا ! ته څه غواړې؟
د نجلۍ خوله له څګونو ډکه شوه، تورو سترګو يې سوروالی پيدا کړ او شببه وروسته يې سترګې سرو وينو ونيولې. نا څاپه يې له شونډو يو ډېر نارينه غږ راووت، دې غږ په سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولړځول.
غږ وويل:
ـتر ټولو بدمرغه انسان !
له دې سره د ځنځيرونو شرنګا پورته شوه، تور کوډګر په چټکۍ سره تر نجلۍ راوګرځيد ، په لاس کې نيولې ککرۍ يې کښته پورته کړه او نامفهومه کلمات يې له خولې را ووتل. د نجلۍ رنګ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوګرځېد ، سترګو يې توروالی پيدا کړ او شببه وروسته بېسده پرېوته.
پاچا ور مخته شو ، د چيني لستونۍ يې د خپلې لور پر خوله تېر کړ او بېرته په خپل ځای ودرېد
تور کوډګر وويل:
ـد پا چا پر لور جادو شوی، نجلۍ هغه وخت رغېدی شي چې تر ټولو بدمرغه انسان ووينې.
پاچا يوه شببه غلی و ، بيا يې وزيرانو ته مخ ور واړاوه او امر يې وکړ چې ترټولو بدمرغه انسان ور ته پيدا کړې.
له لمر ختو سره ډولونه ودرېدل، جارچي په ښار کې کوڅه په کوڅه وګرځېد ، ده يو لوی ښکر خولې ته نيولی و او چيغې يې وهلې چې ترټولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.
په ماڼۍ کې پاچا او وزيران بې خوبه او خواشيني ښکارېدل، په ټولو سرونه ځړېدلي وو او د تور کوډګر له خولې څخه نامفهومه کلمات را وتل.

ketabton.com - The Digital Library

د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راوووړ چې تر ټولو بدمرغه انسان يې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته حاضر کړي. شپبه وروسته په يوه کټ کې داسې سړی راوړل شو چې لاسونه او پښې يې نه وو، پر مخ يې يو لوی پرهر ښکارېده او تر ډېره د غوښې يوې لويې بوټۍ ته ورته و.
سړي وويل چې دی يو پوځي و، له دښمن سره په جګړه کې يې لاس او پښې غوځې شوېدي او د مخ لوی پرهر يې هم د توري نښه ده.
د هغه د خبرو له ختمېدو سره ځنځيرونه وشرنګيدل، د نجلۍ سترګې سرې شوې او له خولې يې ځګونه وبهيدل. تور کوډګر د سړي د ايستلو امر وکړ او ويې ويل چې دا د ازادۍ په جګړه کې برخه اخيستې او تر ټولو نيکمرغه انسان دی. وروسته يې څه نامفهومه کلمات تر خولې را ووتل او نجلۍ ارامه پرېوته.
نيم سات نور هم ووت، بيا د يوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې يوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنګر ماشومان ودرېدل،ماشومان ناروغه ښکارېدل ، دوئ د خپلې مور لمن ټينګه نيولې وه او وارخطا وو.
ښځې په ژړا کې وويل چې خاوند يې له غره څخه د خرڅلاو لپاره بوټي راوړل چې ځناورو وخوړ، اوس دوئ څه نه لري، دوه ماشومان يې له لوږې مړه شول، نورو ته يې يو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ور ته پخوي او ژوندي يې ساتلي دي. دوئ په يوه وېرانه کې اوسي، يواځې څلور ديوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خو بيا هم څوک کوم غرض نه ورباندې لري.
ځنځيرونو شرنګ وکړ او د پاچا په امر ښځه او ماشومان له مانۍ ووتل.
تور کوډګر وويل:
ژوند يې تريخ دی خو بدمرغه نه شو ورته ويلای، ځکه دا ځوانه ده، تر ستورو لاندې شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلای.

ketabton.com - The Digital Library

شېبه وروسته يو په ونه لوړ بنيادم په سالون کې ودرېد ، ده ښکلې جامې اغوستې وې، له رنګه هم سپين و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې ښکارېدله. دده په لېدو د پاچا او درباريانو په څېرو کې ګونځې پيدا شوې، خو تورکوډګر وويل چې خبرې دې وکړي.
د سړي سر وخوځېد او له خولې څخه يې يوائې يوه جمله را ووته !
ــزموږ خاوره پرديو لاندې کړېده او خپلواکي نه لرو.
ناڅاپه د ماڼۍ لويې شيشې ولړځيدې، له کټ څخه يو تور لوګی پورته شو او يوې ويروونکې چيغې په سالون کې انعکاس خپور کړ !
وسوځيدم !
لوګی په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به يې د پړانګ کله د ليوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شېبه وروسته يوه وحشتناکه انګولا پورته شوه، يوې سپينې رڼا ولاړ خلک اړ ايستل چې خپلو سترګو ته لاسونه ونيسي، چوپه چوپتيا شوه او شېبه وروسته د نجلۍ حيرانه غږ واورېدل شو !
ــپلاره ! زه مو ولې تړلې يم؟
تورکوډګر وويل:
ــتر ټولو لويه بدمرغي، د خپلواکۍ نه درلودل دي.

پای

ketabton.com - The Digital Library

تور سرې

یو مړی وشو ، مرکه کېناسته، خو د مقتول پلار د غېچ اخېستلو قسم یاد کړ او زامنو یې د مقابل لوري دوه تنه ووژل. بیا مرکه سره راټوله شوه ، داځل بل پلار د انتقام خبره کوله.
کلونه تېر شول، سینې غلبېل شوې، د یوې کورنۍ پر اوو تنو خاورې واوښتې او بلې کورنۍ یوولس تنه له لاسه ورکړل، په پای کې اور په خپله مړ شو ، دواړو غاړو ته یوازې تور سرې پاتې وې.

پای

ketabton.com - The Digital Library

نه پوهېږم

له ډېرې مودې وروسته کلي ته لاړم، لومړی دوې ورځې مې په کور کې تېرې کړې، بیا د یوه ملګري کره ورغلم، دی راباندې ګران و، له پخوا مې ورسره جوړه وه او خبرې یې ښې راباندې لګېدې.
کلکه غېږ یې راکړه، کوټې ته لاړو، چای یې راووړ، له یوې بلې سره وغږېدو، خو دی خواشینی و او د زړه په زور یې خندل.
علت مې وپوښت، لومړی یې څه نه ویل، خو وروسته مې مجبور کړ، رایاده یې کړه چې لس زره افغانۍ پوروړی دی، سړی هرسهار په دروازه کې ولاړ وي او خپلې پیسې غواړي.
په حیرانۍ مې وپوښتل:
_خو ته شل جریبه ځمکه لرې، دهقانې دې هم خپله ده،بیا ولې قرضداره یې؟
ده راته وکتل، په خړو شونډو یې یوه ترخه موسکا تېره شوه، ورو یې ویل:
_شکر وباسه چې د کور مسولیت نه دی در په غاړه، پلار لرې، که نه نو دا خبره دې نه کوله.
پوه مې کړ چې دا زما د پوښتنې ځواب نه و.
یو سوړ اسویلی یې ویست ، شونډې یې وخوځېدې:
_څه درته ووایم، اووه سره عیال لرم، ټول واړه دي، ځوک ناروغه وي، ځوک د مکتب کتابچې غواړي، یو جامې نه لري او بل هم لوڅې پښې ګرځي، باور وکه، د غنمو ربېلو ته یوه میاشت پاتې ده، خو موږ دوه اوونۍ مخکې لا کندو جارو کړ، کله پسې رسېدی شم.
یوه شېبه غلی و، بیا پرته له دې چې راته وګوري په خواشینۍ یې وویل:

ketabton.com - The Digital Library

ـنه پوهېږم، څه پرې وخورم؟
و مې ويل:
ـشپږ زره دركولای شم، ډېرې نه، ژر يې نه غواړم.
په اوږه يې لاس راکېښود او مننه يې وکړه.
ما په کور کې څو ورځې نورې هم تېرې کړې، بيا ښار ته راغلم، خو مياشت لا نه وه وتلې چې له کوره احوال راپسې راغی، ويل يې چې پلار دې ناروغه دی، ژر راشه!
زه هم په بيړه د موټرو اډې ته لاړم، غرمه کور ته ورسېدم، پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه او اوس ښه و.
خدای ته مې شکرونه ويستل، مور مې د غرمې ډوډۍ راوړه، وروسته يې په خواشينۍ راته وويل چې د ملګري کور دې بمبارد شو، د کورنۍ ټول غړي يې له خاورو مړه راوايستل، يوائې دی ژوندی دی، فاتحې ته ورشه!
زړه مې د پښو تر ګوتو تېر شو، ګوله مې کېښوده او پر بايسکل مې پښنه واړوله. کله چې د هغوئ کلي ته ورسېدم، د کورد ولاړو ديوالو پرڅای غتې تورې لوټې پرتې وې، چا راته وويل چې ملګری دې په فصله کې دی، په منډه ورغلم، دی سره لمر ته ناست و، ږيره يې ببره وه او تر مخ يې څو جريبه ولاړو ژېړو غنمو ته کتل، پرته له دې چې راته وګوري په غريو کې يې وويل:
ـد غنمو رېبلو ته مې زړه نه کيږي، نپوهېږم! په چا يې وخورم!

پای

ketabton.com - The Digital Library

ګېله

کونګري ژړل... مور يې راغله، بچي ته يې وکتل، په خاورو سپېره و ، غاړې ته يې خيرن پړی ورلوېدلی و ، په لکۍ پوري يې هم پلاستيکي خلطه غوټه وه.

مور يې په کاوړ وويل:

_چا دومره ځورولي يې؟

کونګري ژړل...

مور يې په پاسته غږ وويل:

_چرګې دا کار کړی؟

کونګري د ((نه)) په بڼه خپل غټ سر وخوځاوه.

مور يې وويل:

_خوسکی و.

_نه

_ام م م م پيشکه؟

_نه

مور يې فکر په مخه کړه، ورو يې وويل:

_دلته خو بل څوک نه اوسي.

کونګري خپله لکۍ وخوځوله، په غريو کې يې وويل:

_انسان و.

مور يې يودم وخندل، د کونګري پر سپېره مخ يې خپله پسته ژبه تېره کړه، ورو يې وويل:

_اه ګرانه ! راځه چې ځو ، له انسانانو څه ګېله ! ! !

پا

ketabton.com - The Digital Library

پښتون

سړي غټه لونګۍ تړلې وه، راغی، زما تر څنګ کېناست، د ولیو په مینځ کې یې سوک راکړ، په خوند یې وویل:
ـغواړم یوه برجوره کلاه جوړه کم، ته ونېسه! یوه ښه نخشه (نقشه) خو راته ولیکه!
هغه ته مې وکتل، خوشاله و، پر اوږده سره کړې ږیره یې شنه نصوار پراته ول، څېره یې خړه ښکارېدله، ورو مې وویل:
ـخیرو کاکا! نقشه د منډې خبره نه ده، څو ورځې وخت راکه!
ده برګ راته وکتل، یودم یې وخندل، مخکیني غاښونه یې وتلي ول، په لوړ غږ یې وویل:
ـیاره انجنیره مرداره دې کړه، نخشه به څه وي، کار به یې څه وي، کاغذ او قلم درواخله، یو څو لیکې ولیکه! بس! دا یې هم نخشه!
چاره نه وه، ومې ویل:
ـسبا ته یې وغواړه!
سړی له خندا شین شو، ښه شېبه یې بې غاښو خوله وازه وه، وروسته یې په خوند وویل:
ـ ایله دې نره خبره وکړه! خو ګوره! د زوروري کلاه نخشه به راته لیکې، څلور برجه دې هېر نه شي، ټول برجونه باید مورچې ولري، په مصرف پسې یې مه ګرځه! کلکې مورچې، داسې چې د راکټ ګولۍ یې هم ونه خوري.
په حیرانۍ مې وویل:
ـته خو بدي دار نه یې، ارام ژوند لرې، نو مورچې څه کوې؟

ketabton.com - The Digital Library

په زوته يې وخندل:
_ای ساده ګله ! عقل دې خام دی، تل د راتلونکې غم کوه !
دی روان شو ، ماته د يوه هزاره بوډا خبره په ذهن کې راتېره شوه، دی موچې و ،
د بېګاه يې نه لرل، خو کله چې يې د ختو کور جوړاوه، لومړی يې د ګراج ځای
پرېښود ، ما يې علت وپوښت ، ده راته وويل:
((هی هی انجنير صاحب ! خدا کلانه ! ميشه که صاحب يک موتر شويم))
پای

ketabton.com - The Digital Library

مورنۍ ژبه

پلار په خواشينۍ وويل:

ـتا هېڅ هم نه دي زده کړي !

د ماشوم سر وځړېد.

پلار وويل:

ـڅلور مياشتې يو عمر دی، خو ته لا په الفبا هم نه پوهېږې !

د جامو د ګنډلو د ماشين غږ ودرېد ، ځوانه ښځه په خبرو کې ور ولوېده:

ـسړيه ! تر اوسه خو لا په اول صنف کې دی، زده به يې کي.

د سړي تندی تريو شو ، لاسي بکس يې ور واخېست ، له کوره ووت او دفتر ته لاړ.

ښځې ماشوم ته وکتل، ورو يې وويل:

ـګوره زړګيه ! ته بايد خپل درسونه ووايې، د پلار خبره دې درپه زړه که، ويل يې چې که په سبقونو کې تکړه وې، نو يو ښکلی کوچنی بايسکل درته اخلي.

ماشوم په حيرانۍ ورته کتل...

ښځې د ماشين لاستی تاو کړ، ورو يې وويل:

ـهله ګرانه ! د مکتب وخت دې دی !

هلک بکسي ته لاس ور وغځاوه، بوټونه يې په پښو کړل، د باندې ووت.

هوا سړه وه، ماشوم د سړک پر غاړه ودرېد ، موټر ګړندي روان ول، يو لاروی ورد مخته شو ، ماشوم يې تر لاس ونيو ، د سړک تر بلې غاړې ورسره لاړ.

پاو وروسته ماشوم په ټولګي کې و ، معلمې يې پر توره دړه د الفبا توري وليکل، په لوړ غږ يې وويل:

ketabton.com - The Digital Library

_خوب قندولکا ! الفبا را سه سه بار در کتابچه هایتان بنویسید !
ماشوم په حیرانۍ سره خپلې کتابچې ته کتل...
شیبه وروسته معلمې وپوښتل:
_قندولک ! تو چرا نوشته نمیکنی؟
ماشوم ورو وویل:
_څه ؟
د معلمې شونډې وخوځېدې:
_چه گفتي؟
هلک بیا خپله خبره تکرار کړه !
_څه وکم !
معلمې تندی تریو کړ !
_بچیم ! مه پشتو ره نمیفامم ! تو چه میگی؟
ولاړه شوه ، د یوه بل ماشوم تر څنګ ودرېده ، په خوشالۍ یې وویل:
_آفرین بچی لایق، چقه زود نوشته کدی !
د تختې پر سر پر یوه لوی کاغذ لیکل شوي وو :
((په مورنۍ ژبه زده کړه د هر چا حق دی.))

پای

ketabton.com - The Digital Library

ازادي

ځوارلس کلن هلک خپله پېغله خور تر کوځيو ونېوله، د هغې پر اوږه تم منګی يوې خواته کوږ شو، ولوېداو له درب سره مات کلدورکي (د منګي ټوټې) يوې بلې خواته ولوېدل.

نجلۍ پر ژامه سوک وخوړ، لاړې يې باد شوې ، کيڼ لورته رنګه شوه، سر يې د چوترې پر سميټي ژۍ ولګېد ، ځای پر ځای پرېوته.

هلک د هغې تشې ته لغتې ونيولې، په عمر پخه ښځه له کوټې راووته، هلک يې پورې واهه، پر نجلۍ ور پرېوته او له خولې ځخه يې ښېراوې راووتې:

ـ خدای دې ټک له ټکه که، مغزی دې مات شه، ښه ورځ ونه وينې...

هلک لاس ور وغځاوه، ښځه يې تر مټ ونېوله، نجلۍ ته يې دوه ـ درې سوکه ورکړل، ځای پر ځای ودرېد ، له خولې ځخه يې ځګونه باد شول:

ـ وژنم يې !

دا يې وويل او ديوال ته نږدې د خرې پر کته کېناست.

ښځې خپلې لورته وکتل، سترګې يې سپينې راختلې وې، غاښونه يې په وينو سره ول، ښځې په ژړا کې وويل:

ـ مړه دې کړه !

هلک لاړې تو کړې، پر خپله بهيدلې پزه يې لستونی تېر کړ، ځه يې ونه ويل.

د نجلۍ زګېروی واورېدل شو ، شېبه وروسته يې سترګې رڼې کړې، يو دم يې وژړل، ځان يې د مور غېږې ته ور واچاوه.

مور يې د هغې په ککرۍ لاس تېر کړ، ګوتې يې په وينو سرې شوې، په غريو کې يې وويل:

ketabton.com - The Digital Library

ـ څه ووايم، خدای دې ځوانیمرګ کي.
وروسته يې د نجلۍ ټکری سم کړ، نجلۍ ولاړه شوه، زانګې وانګې کوټې ته ننوته.
ښځې هلک ته مخ ورواړاوه، ورو يې وويل:
ـ څه خطا ، څه ګناه، ولې؟
هلک خپله پزه پورته کش کړه، په خشکه يې وويل:
ـ دا دریم وار دی چې په اوبو پسې د باندې وځي !
مور يې چیغه کړه !
ـ نو په دې کې څه خبره ده؟
هلک په غوسه وويل:
د کلا تر مخ هلکان مردکي کوي، شرم دی شرم !
ښځې په غریو کې وويل:
ـ زار (زهر) دې تر خوله سه، هغوی خو سره خوله هلکان دي، نن جامې مینځو اوبه راوړي !
هلک چیغه کړه !
ـ دومره آزادي مه ورکوه ! که مې دا وار ولیده ! مرداره به يې کم
له دې سره يې په جیب کې پرتو مردکیو ته شرنګ ور کړ او په منډه له کلاه ووت.

پای

Thank you for reading

Find more e-books and articles on Ketabton - your multilingual digital library.

www.ketabton.com

Ketabton - Pashto, Farsi, Arabic & English